

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

זֹהַר הַשַּׁבָּת

פָּרָשַׁת בַּמִּדְבָּר

תּוֹכַן הַסֵּפֶר:

- א. שַׁבַּת בּוֹ תָּשׁוּב.
- ב. אֹרֶז הַזֹּהַר מִחֶלֶק.
- ג. זֹהַר עַל מַעְלַת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבָּת וַיָּמִים טוֹבִים.
- ד. הַשַּׁבָּת בִּישְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מַאֲמְרֵי חַז"ל זֹהַר וּמְדַרְשִׁים עַל הַשַּׁבָּת.
- ה. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבָּת מִחֲבֵר וּרַמ"א מִחֶלֶק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה.
- ו. סְפֹרֵי הַזֹּהַר, סְפֹרִים מִיְחָדִים מְלַקְטִים מְכֹל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסֵפֶר לִילָדִים בְּשֻׁלְחַן הַשַּׁבָּת, וְכֹף יְרוּיחוֹ בְּסַעֲוָדָה מְאֹה מְלִיּוֹן שָׁנָה תּוֹרָה בְּכָל סַעֲוָדָה שֶׁל שַׁבָּת.
- ז. מְזֻכָּה הַרְבֵּים כְּהִלְכָתָהּ.
- ח. אֲגֻרוֹת הַזֹּהַר.

סֵפֶר קְדוֹשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁמַיִם וְיִרְאַת שָׁמַיִם טְהוֹרָה, וְלִלְמוֹד מִקְדָּשִׁת וְצַדִּיקֵי רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים חַכְמֵי הַזֹּהַר, הַסּוֹד וְהַנְּסֻתָּה, וְלְהַתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרְשָׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ זִיעַ"א.

וְיֵצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי"

בַּעִיָּה "קַבֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹבֵב" א

תְּשִׁירֵי תִשְׁעֵי א לִפְ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8

Ramat Beth Shemesh 99093, Israel

Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

מקראי אור - סדר ועימוד

052-7615936

תּוֹכַן הָעֲנִיָּיִם

- ד ..... זכּוּתָא דְּבַר יוֹחַאי
- ה ..... אור הזֶהר המְחַלֵּק
- ז ..... הַסְּכָמוֹת וּמְכַתְּבֵים (הַמִּשָּׁה)
- ט ..... שְׁלַחַן עֲרוּיָה הַלְכוֹת שַׁבַּת מְחַבֵּר וּרְמ"א
- יא ..... שַׁבַּת בּוֹ תָּשׁוּב
- יט ..... זֶהר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבַּת וְיָמִים טוֹבִים
- יז ..... מַדּוּעַ מְשִׁיחַ לֹא בָּא?
- יט ..... "לּוֹקְסוּס - עַד מַתִּי אֶתָּה מְכַלָּה מְמוֹנָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל"
- כא ..... הַשַּׁבַּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָה
- כג ..... סַפּוּרֵי הַזֶּהר
- כז ..... בְּדַרְכֵי הַזֶּהר
- כט ..... מִזְכָּה הָרַבִּים כְּהַלְכָתָה
- לא ..... אֲגָרוֹת הַזֶּהר

זְכוּתָא דְּבַר יוֹחָאִי

במסומים ספר אַחַד מספרי הקבלה חשיב נמי סעודת סיום, כמבאר בספר זכירה לחיים להגר"ח פלאג'י (ח"ב דף נ"ג) בשם המקבליים, דדוקא בלימוד משניות צריך להבין פירוש התבות, אבל בזוהר הקדוש, אף על פי שאינו מבין כלל, יעלה לרצון לפני ה'. וכן כתב בספר יפה ללב (ח"ה בהשמטות ליו"ד סימן רמ"ו ס"ק א'), ובספר ישפיל עבדי (ח"ו יו"ד סימן כ"ח אות ו'), ולפי דבריהם גם בלא מבין עולה לסעודת סיום. ועין עוד בשו"ת חיים שאל (ח"א סימן ע"ה אות ב'), במעלת לימוד הזוהר אף בלא הבנה, ולפי זה שיד סיום בלימוד זה.

וביותר מחדש בשו"ת אפרקסתא דעניא (חלק א סימן קנד), שכתב על אדם אַחַד שהתמיד בלימוד הש"ס, ולא היה יודע מה הוא לומד, ועם כל זה זכה לקירון פנים. וז"ל: "ושמעתי שהיה איש אַחַד שהתמיד בלימוד הש"ס ולא ידע מה קאמר, ואף על פי כן זכה לקירון אור פנים פתלמיד חכם. וזהו מסתרי סגלת התורה בפעולתיה הנשגבה על נפש מקבלי מתן נחליאל". עד כאן.

בספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) הובא עובדא, דפעם אחת ביומי דאב קדם הצום, עשה סעודת סיום ואכלו בשר. ושאלו אותו על מה עשה סיום? והשיב, כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט). פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עין חיים (להאר"י הקדוש).

על סיום "כל ספר הזוהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אַז סעדת מצונה, ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ו).

א. כמבאר בספרים הקדושים, ראה: הרב משה זכותא בהגהותיו לספר הפנונת, פלא יועץ אות ז', זהר, סדור פנונת האר"י ז"ל, בסדר פנונת הלמוד, אור צדיקים להרב מאיר פאפריש, סימן א' סעיף קטן טז, עבודת הקדש להחיד"א, מורה באצבע סימן מד, נפש חיים מערכת הז' אות ד', משם הגדולים להחיד"א, רבנו יוסף חיים, הין איש חי, בהקדמת התקונים בניהו, הרב הקדוש רבי משה חיים אפרים מסדילקוב בעל דגל מחנה אפרים בלקוטים דבור המתחיל ישקני, ספר נתיב רשי, בשם מורי, הלא הוא הרב הצדיק רבי הלל מפאריטש, ספר מגדל עז, מאמרי דברי אלקים חיים מאדמורי חב"ד, עמוד תכ"ו, חנה אריאל, להרי"א מהומיל, שמונת עמוד סד, תורה אור לבעל התניא, פרשת בשלח דבור המתחיל אשירה לה', רבי ישראל דוב מוילעדניק, שארית ישראל שער (ההתקשרות שער הא' דרוש ה' מאמר ב'), מורנו הרב צבי אלימלך בהגהותיו לספר סור מרע, דפוס מונקטש אות ט', הקדמת ספר עצי עדן מקאמארנא זכרוננו לברכה, ועוד.

המשך יבא

אור הזהר המחלק

מהדורא עשירית

י"ל ע"י האדמו"ר מהאלמין שליט"א בחו"ל בשנת תש"ס, ובשנת תשס"ג 250.000

ואח"כ בא"י בעוד 8 מהדורות ס"ה י"ל 310.000 טופסים

הלומד הזהר מקרב הגאָלָה

הלומד הזהר מקרב הגאָלָה וְכֵן כָּתַב הָרַב אֲמֵת לְיַעֲקֹב זְכוּרָנוּ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא בְּהַקְדַּמַת סִפְרוֹ מִשֵּׁם הַזֶּהר וְהַתְּקוּנִים וְהַחֲרִיד הַרְבֵּה הָרַב עַל מִי שְׁלוּמֵד תּוֹרָה שְׂבֻכְתָּב וְתוֹרָה שְׂבֻעַל פֶּה עֲנִשׁוּ גְדוּלָה אִם לֹא יִלְמַד בְּסִפְרֵי הַזֶּהר וְחֻכְמַת קַבְּלָה. (המוציא לאור זהר דפוס ליוורנו)

סוד למוד חכמת הקבלה מחכימת פתי - מי שלא ראה אור החכמה זו לא ראה מאורות מימיו - כל הפורש ממנה פורש מהחיים הנצחיים הרוחניים עוד פרוש הפסוק (וידעת היום והשבת אל לבבך) מה שאמר דע את אלקי אביך בענין אחדותו יתברך וידיעת שמוותיו וסוד האצילות אמר דע כמו שאמר הפסוק אשגבהו כי ידע שמי הוא סוד למוד חכמת הקבלה אשר מחכימת פתי ומי שלא ראה אור החכמה זו לא ראה מאורות מימיו כי אז יבין וישכיל סוד אחדותו ברוב הוא וסוד השגחתו ועניני התארים הנזכרים בתורה הנעלמים מחכמי הפילוסופים, אשרי עין ראתה כל אלה.

ויען כי הרבה בני אדם פורשים מזו החכמה וכל הפורש ממנה פורש מהחיים הנצחיים הרוחניים, על כן אעתיק דברי החכמים חכמי האמת מה שאמרו על ענין הרב הפעל מנחת יהודה בהקדמתו להמערכת כתב וזה לשונו: "ראוי שיחפץ האדם בחיים כדי לראות בטוב שנאמר מי האיש החפץ חיים לראות טוב והטוב הזה לא ישג כי אם באמצעות התורה שנאמר: "כי לקח טוב נתתי לכם תורת אלהי תעזבו".

ותפס לשון 'לקח' לומר תקחו הטוב אם תורת אלה תעזבו וכו' ומי שהוא מהפכת השלישי פונתו רצויה ומעשיו אינם רצויים כי לא מפני זה ראוי להתרשל ממנה והשם הטוב יכפר בעדו כי על כל פשעים תכסה אהבה והשגיאה היא ערבה לפני השם בא וראה בספר הזהר (חלק ג' פה): זה לשונו: "האי מאן דתיאובתיה למלעי באורייתא, ולא אשכח מאן דיוליף ליה, והוא ברחימותא דאורייתא, לעי בה, ומגמגם בה, בגמגומא דלא ידע. כל מלה ומלה סלקא, וקודשא בריך הוא חדי בההיא מלה, וקביל לה, ונטע לה סחרניה דההוא נחלא, ואתעבידו מאלין

מלין אילנין רברבין, ואקרונו ערבי נחל, הדא הוא דכתיב, (משלי ה) באהבתה תשגה תמיד" עד כאן לשונו.

כל נפש צריכה לתקונה לעסק בפרדס כפי מה שהיא יכולה להשיג ולידע - וכל מי שיכול להשיג ולידע הרבה ונתעצל ולא השיג וידע אלא מעט, צריך לבוא בגלגול עד שישיג וידע כל מה שאפשר לנשמתו להשיג

ועוד אמרו חכמי האמת שכל נפש צריכה לתקונה לעסק בפרדס כפי מה שהיא יכולה להשיג ולידע וכל מי שיכול להשיג ולידע הרבה ונתעצל ולא השיג וידע אלא מעט צריך לבוא בגלגול עד שישיג וידע כל מה שאפשר לנשמתו להשיג מידיעת התורה והן בפשטי ההלכות הן ברמזים ודרשות וסודות כי כל מה שנשמתו יכולה להשיג ולידע מידיעת התורה זהו תקון שלמותה ואי אפשר לה להתתקן ולהשתלם בצרור החיים את השם במקורה אשר חובה משם בלתי ידיעה זו ולכן אמרו חכמים אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו פדי שלא יצטרך לבוא בגלגול לעולם הזה. (ש"חן ערוך הרב הלכות תלמוד תורה פרק א' סימן ד')

ועוד שאפלו יהיה חכם גדול בתקון עשיית המצוות כל עוד שיתחכם בתורה ידע סוד תקון עשייתה יותר ויותר בעמק הסוד שהרי תכלית הידיעה הוא לדעת סוד שעור קומה כדפרוש בברייתא של רבי ישמעאל במדרש משלי בפסוק ארח לחיים שומר מוסר ועוזב תוכחת מתעה. ואמר שם רבי ישמעאל כי ביום הדין שואלים לאדם אם עסק במקרא ואם ידע שתא סדרי ואם ידע תורת כהנים ואם ידע הגמרא.

זה לשונו: בא לפניו מי שיש בידו אגדה והקדוש ברוך הוא אומר לו בני גמרא למה לא למדת שכל הנחלים הולכים אל הים והים איננו מלא ואי זה הגמרא בא מי שיש בידו גמרא והקדוש ברוך הוא אומר לו בני הואיל ונתעסקת בגמרא צפית במרכבה צפית בגאותי שאין לי הנאה בעולמי אלא בשעה שתלמידי חכמים יושבים ועוסקים בתורה ומציצין ומביטין ורואים והוגים המון התלמוד הזה כסא כבודי היאך הוא עומד וכו' גדולה מכלם כסא כבודי היאך הוא עומד לאיזה רוח משמש באחד בשבת וכו' כי לא זה הוא כבודי לא זהו גדלתי זהו הדרי ויפיי שבני מכירין את כבודי במדה הזאת עליו אמר דוד בחכמתו מה רבו מעשיך הויה. מכאן היה רבי ישמעאל אומר אשרי תלמיד חכם שמשמר למודו בידו פדי שיהא לו פה להשיב להקדוש ברוך הוא ליום הדין לכה נאמר ארח לחיים שומר מוסר אבל אם עזב למודו והניחו, משיגו בושה וכלימה ליום הדין לכה נאמר: "ועוזב תוכחת מתעה", מהו לשון מתעה שהקדוש ברוך הוא מרחיקו מלפניו. עד כאן לשונו.

המשך יבא

הַסְפָּמוֹת וּמִקְתָּבִים (הַמְּשֻׁךְ)

פּרָץ מִיִּמּוֹן

ג' מנ"א התשמ"ג

כבוד ידידינו הרה"ג הרב שלום יהודה גראס שליט"א רב דקהל "מגן שאול" ור"מ הישיבה וכולל בית ישעיה ברוקלין ניו יורק ירב"ץ.

הנדון: הודאה על קבלת ספרים

ר. מ. נ. השנה מפסח עד היום קבלתי מכת"ר ד' ספרים יקרי הערך בכמות ואיכות, ה"א שחיטה ואכילת בשר כהלכתה הב' אפיית מצות השלם, הג' נפש ישעיה הד' אנציקלופדיה לכשרות וראיתי בהם דברים מופלאים מראים על הרב הגאון המחבר שהוא גדול בתורה וגדולי הפוסקים ראשונים ואחרונים ועניו גדול ועל הכל המוסר ובסיפורים המלהיבים שבתוך הספה"ק הנ"ל יפוצו מעיינותיו חוצה, ויוציא לאור עוד כהנה וכהנה.

נא אם אפשר לשלוח לי ספר אור הצניעות ביש' מס' צניעות ישראל כהלכתה לתת ממנו שיעורים לציבור הרחב במקום ובאזור ובארץ כולה איה"ש נא להתפלל לבריאותינו שם: "פרץ" ואמי מורתי "גמרה" ותוד"ר וכל המתפלל על חברו הוא נענה תחלה.

בכבוד רב

הרב פרץ מיימון

רב גילת ואזור מרחבים, הנגב

אברהם מאיר יעקובוביץ

עש"ק יוסף ה' עליכם ככם אלף ויברך אתכם תשמ"ג

למע"כ צנא מלא ספרא מלוקט כסולת נקיה הרה"ג שלום יהודה גרוס שליט"א, ר"מ דקהל מגן שאול, ור"מ בישיבה וכולל "בית ישעיה", ברוקלין ניו יורק, בעמ"ח הרבה ספרים.

הנני מאשר בתודה רבה על ספרו נפש ישעיה על מאכלות אסורות - חלק ראשון המלוקט מכל הספרים כסולת נקיה יישר חילו וכוחו בבריות גופא ונהורא מעליא להפיץ מעיינותיו חוצה, להרבות גבולו בתלמידים לקדש שם שמים.

ויהי רצון שיהפכו ימים אלו לששון ולשמחה בבנין בית מקדשינו ותפארתנו אמן.

כברכת הדוש"ט ומעריצו

הרב אברהם מאיר יעקובוביץ

הרב המקומי, נחלת יהודה

זֶהר
השבת

אהרן יהודה אראק

בע"ה ב' ויקרא תשמ"ג
לכבוד הרה"ג הנודע לשם ולתהלה איש חי ורב פעלים לתורה ומסורה שמו מפארים
מוהר"ר רש"י גרוס שליט"א

שוכט"ס

קבלתי ספרו החשוב אפיית המצות השלם דינים נחוצים שווים לכל נפש ודבר בעתו
מה טוב - וכן נזכה להגדיל תורה ולהאדירה.

ר"פ מנחתו עבור ספרו החשוב.

בברכת חג כשר ושמח עם כל הנלוים לו שיחי

הדושת"ה

הרב אהרן יהודה אראק
החופ"ק פורעסט היילס

אליהו הכהן רבין

י' מנ"א תשמ"ג

לכבוד הרה"ג מוה"ר עט"ר מו"ר שלום יהודה גראס שליט"א, רב דקהל "מגן שאול"
ורו"מ כולל "בית ישעי" תכב"ץ, ברוקלין, ניו יורק

מה מאוד שמח לבי, בקבלי את ספרו היקר, "זבח פסח" ו"זכרון יוסף" ע"ע דבר
אכילת תרנגולים, אשר כמה עקולי ופטורי, יש בהדבר בזה"ז, בדבר הזריקה והחיסונים
בראש ובצואר, ובמקום צומת הגידין, ומחלות הריאה וזריקת העופות וכו'.

וכב' אסף כעמיר גורנה, את הכל עשה יפה בעטו, אשר עי"ז יתנו עיניהם, עינא
פקיחא, בכדי לאכול בכשרות מן העוף למינהו, אשריו ואשרי חלקו אשר מזכה את
הרבים, וזכות הרבים תלוי בו, ופיצו את מעיינותיו חוצה, ויזכה, עוד לחבר חיבורים
יקרים, כי כל ספריו מעולם המציאות, בכדי לזכות את הרבים, ויזכה להגדיל תורה
ולהאדירה, אמן.

בברכה מעיה"ק ירושלים ת"ו

בברכת התורה ובכבוד רב

הרב אליהו הכהן רבין
הרב המקומי
קרית היובל, ירושלים

שְׁלַחַן עֲרוֹן הַלְכוֹת שַׁבַּת מְחַבֵּר וְרַמְ"א

מְחַלֵּק לְכָל שַׁבְּתוֹת הַשָּׁנָה

יצא לאור ע"י האדמו"ר מהאלמין שנת תש"ס לפ"ק על או"ח ויו"ד

סֵדֵר הַלְמוּד לְשַׁבַּת פְּרֻשֶׁת בַּמִּדְבָּר

המשך סימן שי - דיני מוקצה בשבת

ג. בין באיסור אכילה בין באיסור טלטול כל דבר שהיה ראוי בין השמשות אם אירע בו דבר שנתקלקל בו ביום וחזר ונתקן בו ביום חזר להיתרו אבל דבר שהוקצה בין השמשות אסור כל היום:

ד. גרוגרות וצמוקים שהיו מוקצים וכשהגיע בין השמשות כבר נתייבשו והם ראויים לאכילה אף על פי שלא ידעו הבעלים באותה שעה שנתייבשו ואחר כך נודע להם שבין השמשות כבר היו יבשים מותר: ה. גרוגרות וצמוקים דחזו ולא חזו דאיכא אינשי דאכלי ליה ואיכא דלא אכלי ליה אי אזמניה נפיק ליה מתורת מוקצה ואי לא אכל אם אינם ראויים והזמנים הזמנה לאו מלתא היא:

ו. כל דבר שאסור לטלטלו אסור ליתן תחתיו כלי כדי שיפול לתוכו מפני שאוסר הכלי בטלטול ונמצא מבטל כלי מהיכנו אבל מותר לכפות עליו כלי ובלבד שלא יגע בו:

ז. מטה שיש עליה מעות או אפילו אין עליה עתה והיה עליה בין השמשות אסור לטלטלה דמיגו דאתקצאי לבין השמשות אתקצאי לכולי יומא. הגה: ואפילו לצורך גופו או לצורך מקומו (בית יוסף). והוא הדין לכל דבר היתר שמונח עליו איסור אבל אם אין עליה עתה מעות וגם לא היה עליה בין השמשות מותר לטלטלה אפילו יחדה למעות והניחם עליה מבעוד יום כיון שסילקן קודם בין השמשות. הגה: ויש אוסרין בייחד לכך והניח בהם אף על פי שסילקן מבעוד יום (טור בשם רבינו תם) ולכן אסור לטלטל כיס של מעות אף על פי שהוציא המעות ממונו מבעוד יום אלא אם כן עשה בו מעשה שפתחו מלמטה וסלקו מן היחוד וכן נוהגין (הגהות מיימוני פרק כ"ה). מיהו לצורך גופו או לצורך מקומו מותר וכן בכיס התפור בבגד הואיל ועיקר הבגד עומד ללבוש אם הוציא המעות משם מותר ללבוש הבגד דהכיס בטל אצלו אבל אם שכח בו מעות מותר לטלטל הבגד דלא אמרינן דכל הבגד נעשה בסיס

למעות הואיל ואין המעות על עיקר הבגד אבל אין ללבושו בשבת דחיישינן שמא יצא בו כדלעיל סימן ש"א סעיף ל"ג (בית יוסף סימן ש"ט). ועיין לעיל סימן רס"ו אם שכח כיסו אצלו בשבת מה דינו (בית יוסף):

ח. כלי שיש עליו דבר האסור ודבר המותר מותר לטלטלו כגון מחתה שיש עליה מבעוד יום אפר שמותר לטלטלו לכסות בו רוק או צואה ויש עליה גם כן שברי עצים שהם אסורים בטלטול מותר לטלטל המחתה כמו שהיא וכגון שדבר המותר חשוב מדבר האסור אבל אם דבר האסור חשוב יותר מדבר המותר בטל אצלו ואסור לטלטלו וטעם היתר טלטול זה משום דלא אפשר למינקט קיטמא לחודיה אפילו אי שדי ליה מהמחתה או אם צריך למקום המחתה (כמו שנתבאר לעיל סימן ש"ט) ואם אינו צריך אלא לגוף המחתה לא יטלטלנה כמו שהיא אלא ינער האפר ושברי העצים במקומם ויטול המחתה. הגה: וכן אם יוכל לנער האיסור לחוד ינערנו ולא יטלטלנו עם ההיתר (בית יוסף בשם תשובת הרא"ש) וכל זה לא מיירי אלא שהיה ההיתר עם האיסור מבעוד יום אבל אם היה האיסור עליו לבד לא מהני מה שהניח אצלו ההיתר בשבת (בית יוסף בשם תשובת הרשב"א):

ט. תיבה שיש בה דבר המותר לטלטל ומעות אם המעות אינם עיקר מותר לטלטלה כמו שהיא על פי התנאים שנתבארו במחתה:

סימן שיא - דיני מת בשבת ושאר טלטול מן הצד, ובו ט' סעיפים

א. מת שמוטל במקום שירא עליו מפני הדליקה אם יש ככר או תינוק מטלטלו על ידיהם ואם אין לו ככר או תינוק אם יש לו שתי מטות מטלטלו על ידי שיהפכנו ממטה למטה דהוי טלטול מן הצד ואם אין לו לא זה ולא זה מטלטלו טלטול גמור וכל זה באותו רשות מת המוטל בחמה מטלטלו מחמה לצל באותו רשות על ידי ככר או תינוק ואם אין לו ככר או תינוק לא יטלטלנו כלל אפילו להפכו

ממטה למטה דלטלול מן הצד שמיה טלטול (ועיין לקמן בסימן זה סעיף ו' מאי תקנתיה):

ב. מת שהסריח בבית ונמצא מתכוה בין החיים והם מתכווים ממנו, הגה: ויש אומרים דאפילו לא הסריח עדיין אלא שקרוב להסריח (בית יוסף בשם טור ורש"י ור"ן), מותר להוציאו לכרמלית ואם היה להם מקום לצאת בו אין מוציאין אותו אלא מניחים אותו במקומו ויוצאים הם ויש אומרים שלא התירו להוציאו לכרמלית אלא על ידי ככר או תינוק ויש מי שאומר שכל שמוציאו לכרמלית מוטב להוציא שלא בככר ותינוק כדי למעט בהוצאה ויש מי שמתיר להוציאו אף לרשות הרבים על ידי תינוק אבל לא על ידי ככר והוא הדין אם הוא בכזיון אחר כגון שהיה בספינה והיו האינם יהודים מתאספים שם וכן כל כיוצא בזה. הגה: והוא הדין דמותרים לומר לאינו יהודי לטלטלו כמו על ידי ככר ותינוק (מרדכי ובית יוסף בשם שבולי לקט) ואסור לטלטל מת על ידי ככר ותינוק לצורך כהנים או דבר אחר אבל על ידי אינו יהודי יש מותרין (טור יורה דעה סימן שע"ב, ותשובת מהרי"ל

סימן ס"ה) (וכן ראיתי נוהגים לצורך מצוה או חתונה):

ג. יש מי שאומר שאם נתן על המת אחד מכלים שהוא לבוש חשוב כנותן ככר או תינוק:

ד. יש מי שאומר שלא הצריכו ככר או תינוק אלא למת ערום אבל אם הוא בכסותו אין צריך ככר או תינוק:

ה. אם צריך למקום המת או לדבר שהמת מונח עליו מותר לטלטלו מן הצד דהיינו שהופכו ממטה למטה על ידי ככר או תינוק אלא כמת בלבד אבל לא בשאר דברים האסורים לטלטל:

ו. מת המוטל בחמה ואין להם מקום לטלטלו או שלא רצו להזיזו ממקומו באין שני בני אדם ויושבים מב' צדדיו חם להם מלמטה זה מביא מטתו ויושב עליה וזה מביא מטתו ויושב עליה חם להם מלמעלה זה מביא מחצלת ופורס על גביו וזה מביא מחצלת ופורס על גביו זה זוקף מטתו ונשמט והולך לו וזה זוקף מטתו ונשמט והולך לו נמצאת מחיצה עשויה מאליה שהרי מחצלת זה ומחצלת זה גביהן סמוכות זו לזו ושני קצותיהן על הקרקע משני צדי המת:

איצרות הוהר	איצרות הוהר	איצרות הוהר	איצרות הוהר	איצרות הוהר	איצרות הוהר	איצרות הוהר	איצרות הוהר	איצרות הוהר	איצרות הוהר	איצרות הוהר
סדר א	סדר ב	סדר ג	סדר ד	סדר ה	סדר ו	סדר ז	סדר ח	סדר ט	סדר י	סדר יא
אור הוהר	מאורות הוהר	אורות הוהר	זהרי הוהר	אדרא רבא	אדרא רבא	אדרא רבא	אדרא רבא	אדרא רבא	אדרא רבא	אדרא רבא
המחולק ל-354 ימות השנה	ט"ו ספרים	י"ב ספרים	ח' ספרים	ז' ספרים	ז' ספרים	ז' ספרים	ז' ספרים	ז' ספרים	ז' ספרים	ז' ספרים
גדולי ישראלי והוהר עירבה של שנה	המחולק ל-354 ימות השנה	המחולק ל-354 ימות השנה	המחולק ל-354 ימות השנה	המחולק ל-354 ימות השנה	המחולק ל-354 ימות השנה	המחולק ל-354 ימות השנה	המחולק ל-354 ימות השנה	המחולק ל-354 ימות השנה	המחולק ל-354 ימות השנה	המחולק ל-354 ימות השנה
מספר ימים	מספר ימים	מספר ימים	מספר ימים	מספר ימים	מספר ימים	מספר ימים	מספר ימים	מספר ימים	מספר ימים	מספר ימים
10	9	8	7	6	5	4	3	2	1	1
מספר ימים	מספר ימים	מספר ימים	מספר ימים	מספר ימים	מספר ימים	מספר ימים	מספר ימים	מספר ימים	מספר ימים	מספר ימים

שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה

לקוט מספר שְׁכַר וְעוֹנֵשׁ: - מְזוּהָר הַקְּדוּשׁ וְסִפְרֵי קִבְּלָה ש"ס
וּמְדַרְשִׁים וְסִפְרֵי בַּעַל שֵׁם טוֹב

אמר ר' יהודה^ז, כל ז' יומין נשמתא אזלא מביתיה לקבריה ומקבריה לביתיה ואתאבלת עלוי דגופא, דכתיב (איוב יד, כב) אך בשרו עליו יכאב ונפשו עליו תאבל, אזלא ויתבא בביתיה חמי לכלהו עציבין ומתאבלא.

תנא בתר ז' יומין גופא הוי כמה דהוה, ונשמתיה עאלת לדוכתא, עאלת למערתא דכפלתא, חמאת מה דחמאת, ועאלת לאתר דעאלת, עד דמטת לגן עדן וערעת לכרובים ושנן דחרבא די בגן עדן דלתתא, אי זכאה דתיעול עאלת וכו', עד כאן לשונו.

עוד מובא שם (פרשת לך לך דף ע"ח ע"ב ואילך):

אמר רבי אלעזר^ז, זכאין אינון צדיקייא דאולפי ארחוי דקודשא בריך הוא, בגין למיהך בהו ולדחלא מניה מההוא יומא דדינא דזמין בר נש למיהב דינא וחושבנא לקודשא בריך הוא.

פתח ואמר, (איוב לו, ז) בידעו כל אדם יחתום לדעת כל אנשי מעשיהו, האי קרא אוקמוה, אבל תא חזי, בההוא יומא דאשלימו יומוי דבר נש לאפקא מעלמא, ההוא יומא דגופא אתבר ונפשא בעיא לאתפרשא מניה, כדין אתייהיב רשו לבר נש למחמי מה דלא הוה ליה רשו למחמי בזמנא דגופא שלטא וקאים על בורייה.

הערות

צד. ואי לא הוי זכאה וכו'. ואם אינו צדיק, נשארת נשמה ההיא בעולם הזה, עד שנקבר הגוף בארץ. כיון שנקבר, כמה בעלי הדין אוחזים בה, עד שמגעת לדומה, ומכניסים אותה במדורי גיהנם.
צה. אמר ר' יהודה וכו'. אר"י, כל שבעת ימי אבלות, הנשמה הולכת מבית לקבר ומקבר בחזרה לבית, ומתאבלת על הגוף, שכתוב, אך בשרו עליו יכאב ונפשו עליו תאבל. הולכת ויושבת בבית ורואה כולם עצובים, ומתאבלת גם היא.
צו. [פירוש הסולם - מאמר וילך אברם כאשר דבר אליו ה':] אמר ר' אלעזר, אשריהם הצדיקים הלומדים דרכיו של הקדוש ברוך הוא, כדי ללכת בהם, וליראה ממנו, מאותו יום הדין שעתיד האדם ליתן דין וחשבון לפני הקדוש ברוך הוא.

וכדין קיימיצו עליה תלת שליחן, וחשבי יומוי וחובוי וכל מה דעבד בהאי עלמאצ"ח, והוא אודי על כלא בפומייה, ולבתר הוא חתים עליה בידיה, הדא הוא דכתיב ביד כל אדם יחתום.

ובידיה כלהויצ"ח חתימין למידן ליה בההוא (ד"א בהאי) עלמא על קדמאי ועל בתראי על חדתי ועל עתיקי לא אתנשי חד מינייהו, הה"ד לדעת כל אנשי מעשהו, וכל אינון עובדין דעבד בהאי עלמא בגופא ורוחא, הכי נמי יהיב חושבנא בגופא ורוחא עד לא יפוק מעלמא, עד כאן לשונו.

ועוד מובא בזהר (פרשת ויקהל דף קצ"ט ע"א ואילך), וזה לשונו, יונה דנחת לספינה, דא איהי נשמתא דבר נש דנחתא להאי עלמא למהוי בגופא דבר נש. אמאי אתקרי יונה, בגין דכיון דאשתתפת בגופא, כדין איהי יונה בהאי עלמא, כמה דאתמר (ויקרא כה, יז) ולא תונו איש את עמיתו. וכדין בר נש אזיל בהאי עלמא כספינה בגו ימא רבא דחשיבת לאתברא, כמה דאת אמרת (יונה א, ד) והאניה חשבה להשבר.

הערות

צו. פתח ואמר, ביד כל אדם יחתום וגו'. מקרא הזה בארוהו. אבל בוא וראה, ביום ההוא שנשלמו ימיו של האדם לצאת מהעולם, ביום ההוא שהגוף נשבר והנפש צריכה לפרוש ממנו, אז ניתן רשות להאדם לראות, מה שלא הי' יכול לראות בעת ששלט הגוף, ומשיג דבר על בוריו.

צח. האדם מודה בפיו על כל חטאיו מה שעשה בעולם הזה: וכדין קיימי עלי' וכו'. ואז עומדים עליו שלשה שליחים (שעינים מבואר בח"ב קצט. ע"ש) וחושבים ימיו וחטאיו, וכל מה שעשה בעולם הזה. והוא מודה על הכל בפיו, ואח"כ חותם עליו, על הדין וחשבון, בידו. וזהו שכתוב ביד כל אדם יחתום. (כב) עיין גם כן להלן פרק ז' (מזהר פרשת נשא דף קכ"ו עמוד ב').

צט. ובידיה כלהו חתימין וכו'. ובידו כולם, חתום כל מעשיו וחטאיו לדון אותו בעולם הזה, על ראשונים ועל אחרונים על חדשים ועל ישנים, אף אחד מהם אינו נשכח. וזהו שכתוב לדעת כל אנשי מעשהו. וכמו שכל אלו המעשים שעשה בעולם הזה היה בגוף ורוח יחד, כן הוא נותן חשבון עליהם כשהוא בגוף ורוח יחד, מטרם שנפטר מהעולם.

ק. יונה שירד לאניה. זה הוא הנשמה של האדם, שירדת לעולם הזה להיות בגופו של אדם, למה נקראת יונה, משום, שאחר שנשתתפה בגוף, אז היא יונה בעולם הזה, דהיינו שהיא מרומה מן הגוף שמאנה אותה, כמו שנאמר, ולא תונו איש את עמיתו. ואז הולך האדם בעולם הזה כאני' בים הגדול החושבת להשבר. כמו שאמר, והאני' חשבה להשבר.

כשהאדם חוטא בעולם הזה, חושב שהוא ברח מאדונו, ואדונו אינו משיג עליו בעולם הזה

ובר נשיא כד איהו בהאי עלמא חטי וחשיב דערק מקמיה מאריה, ולא
אשגח בההוא עלמא.

וכדין אטיל קודשא בריך הוא רוח סערה תקיפא, דא איהי גזירת דינא
דקימא תדיר קמי קב"ה, ובעאת דינא דבר נש מקמיה, ודא איהו
דקא מטי לספינה ואדכר חובוי דבר נש לאתפסא ליה.

כיון דאתפסיי בר נש על ידא דההיא סערה בכי מרעיה, מה כתיב (שם, ה)
ויונה ירד אל ירכתי הספינה וישכב וירדם, אף על גב דבר נש בכי
מרעיה, נשמתא לא אתערת לאתבא קמי מאריה למפרק חובוי. מה כתיב
(שם, ו) ויקרב אליו רב החובל, מאן רב החובל, דא יצר טוב דאיהו מנהיג
כלא, ויאמר לו מה לך נרדם קום קרא אל אלוקיך וגו', לאו שעתא הוא
למדמך, דהא סלקין לך לדינא על כל מה דעבדת בהאי עלמא, תוב
מחובך.

אסתכל במליןי אליו ותוב למארך, (שם, ח) מה מלאכתך דאת עסקת בה
בהאי עלמא ואודי עלה קמי מארך, ומאין תבא, אסתכל מאין
באת מטיפה סרוחה ולא תתגאי קמיה, מה ארצך, אסתכל דהא מארעא
אתבריאת ולארעא תיתוב, ואי מזה עם אתה, אסתכל אי אית לך זכו
דאבהון דיגין עלך.

הערות

קא. **ובר נש כד וכו'.** וכשהאדם הוא בעולם הזה, הוא חוטא, וחושב שהוא ברח
מאדונו, כי אדונו אינו משגיח כאן בעולם הזה. ואז מטיל הקדוש ברוך הוא רוח סערה
חזקה, שזה הוא גזירת הדין העומד תמיד לפני הקדוש ברוך הוא ומבקשת מלפניו דין
על האדם. וזה, רוח סערה, הוא שהגיע אל האני, והזכיר עונותיו של האדם לתפוש
אותו.

קב. **כיון דאתפס בר נש וכו'.** כיון שנתפש האדם על ידי סערה ההוא בבית חליו, מה
כתוב, ויונה ירד אל ירכתי הספינה וישכב וירדם. אף על פי שהאדם בבית חליו, אין
הנשמה מתעוררת לשוב לפני אדונה לפדות עונותיו. מה כתוב, ויקרב אליו רב החובל.
מי הוא רב החובל. זהו יצר הטוב, שמנהיג הכל. ויאמר לו מה לך נרדם קום קרא אל
אלקיך וגו'. אין השעה לנום, כי מעלים אותך לדין על כל מה שעשית בעולם הזה,
שוב מעונותיך.

קג. **איך דנין הנשמה בבית דין של מעלה:** אסתכל במלין אליו וכו'. הסתכל
בדברים אלו, ושוב לאדונך. מה מלאכתך, שעסקת בה בעולם הזה. ותתודה עלי'
לפני אדונך. ומאין תבא, הסתכל מאין באת, מטפה סרוחה, ולא תתגאה לפניו. מה
ארצך, הסתכל שאתה נברא מארץ, ולארץ תשוב. ואי מזה עם אתה, הסתכל אם
יש לך זכות אבות שתגן עליך.

כיון דסלקינך ליה לדינא בבי דינא דלעילא, ההיא סערה דאיהי גזרת דינא דסעיר עליה דבר נש, תבעת מן מלכא למידן אינון תפיסין דמלכא, וכלהו אתיין חד חד קמיה, ביה שעתא אתקריבו בי דינא, אית מנהון דפתחי בזכות, ואית מנהון דפתחי בחובה, וגזרת דינא תבעת דינא.

הערות

קד. **כיון דסלקין לי' וכו'.** כיון שמעלים אותו לדון בבית דין של מעלה, סערה ההיא, שהיא גזרת הדין הסוער על האדם, מבקשת מן המלך לדון אלו האסירים של המלך, וכולם באים לפניו אחד אחד, בה בשעה, נקרב בית הדין. יש מהם שפותחים בזכות, ויש מהם שפותחים בחוב. וגזרת הדין מבקשת דין.

המשך יבא

זהר על מעלת ושמירת השבת

ימים טובים

מספר "השבת והזוהר"
מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

עטור הצדיקים בגן עדן משבת לשבת

שְׁהָרִי רַב הַמְנוּנָא סְבָא אָמַר, (תהלים כ) **יִשְׁלַח עֲזָרָךְ מִקֹּדֶשׁ וְגו'.** מִקֹּדֶשׁ - זֶה קִדּוּשׁ יָדַיִם. וּמִצִּיּוֹן יִסְעָדְךָ - זֶה הַמּוֹצֵיא, שֶׁהוּא סוֹעֵד לֵב הָאָדָם. יִזְכֹּר כָּל מִנְחָתֶיךָ, כָּל - לְרִבּוֹת דְּבָר אַחַר, זֶה נְטִילַת יָדַיִם אַחֲרוֹנָה. וְעוֹלָתְךָ יִדְשָׁנָה סְלָה - זֶה בְּרַכַּת הַמְזוֹן בְּזִמּוֹן. אִם אַתָּה עוֹשֶׂה כֵן, יִתֵּן לְךָ כִּלְבֻכָּךְ וְכָל עֲצָתְךָ יִמְלֵא. וּבִשְׁבַת מִקֹּדֶשׁ, זֶה קִדּוּשׁ הַגְּדוֹל. וְעַל דְּבָר זֶה הִתְעַטְרוּ הַצַּדִּיקִים בְּגֵן עֵדֶן מִשְׁבַּת לְשַׁבַּת אַחֲרָה.

שמחת הצדיקים בגן עדן

וּבָרָא אוֹף הָבִי, כִּמְהָ חֲדוּ עַל חֲדוּ חֲדוּ לְצַדִּיקָיָא בְּגֵן עֵדֶן. וּבְגִין כֵּךְ זָבָאָה אֵיהוּ, מֵאֵן דְּנִשְׁמָתִיהָ בְּשַׁבַּת אִסְחִידַת קָמוּ מוֹלְבָא, עַל חֲדוּשָׁא דְאוּרִייתָא, דְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ

עטור הצדיקים בגן עדן משבת לשבת

דְּהָא רַב הַמְנוּנָא סְבָא אָמַר, (נ"א רב מתיבתא) (תהלים כ) **יִשְׁלַח עֲזָרָךְ מִקֹּדֶשׁ וְגו'.** מִקֹּדֶשׁ, דָּא קִדּוּשׁ יָדַיִם. וּמִצִּיּוֹן יִסְעָדְךָ, דָּא הַמּוֹצֵיא, דְּאֵיהוּ סְעִיד לְבָא דְבָר נָשׁ. יִזְכֹּר כָּל מִנְחָתֶיךָ, כָּל לְאִסְגָּאָה מְלָה אַחֲרָה, דָּא נְטִילַת יָדַיִם בְּתַרְיִיתָא. וְעוֹלָתְךָ יִדְשָׁנָה סְלָה, דָּא בְּרַכַּת הַמְזוֹן בְּזִמּוֹן. וְאִי אַתָּה עוֹבֵד בֵּן, יִתֵּן לְךָ כִּלְבֻכָּךְ וְכָל עֲצָתְךָ יִמְלֵא. וּבִשְׁבַת מִקֹּדֶשׁ, דָּא קִדּוּשָׁא רַבָּא. וְעַל מְלָה דָּא, אִתְעַטְרוּ צַדִּיקָיָא בְּגֵן עֵדֶן, מִשְׁבַּת לְשַׁבַּת אַחֲרָה.

שמחת הצדיקים בגן עדן

(ח"ג קע"ג, ב)

וּבָרָא אוֹף הָבִי, כִּמְהָ חֲדוּ עַל חֲדוּ חֲדוּ לְצַדִּיקָיָא בְּגֵן עֵדֶן. וּבְגִין כֵּךְ זָבָאָה אֵיהוּ, מֵאֵן דְּנִשְׁמָתִיהָ בְּשַׁבַּת אִסְחִידַת קָמוּ מוֹלְבָא, עַל חֲדוּשָׁא דְאוּרִייתָא, דְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ

הוא, וְכֹל פְּמִלְיָא דִּילֵיהּ, וְכֹל אֵינּוּן
נִשְׁמַתִּין דְּצַדִּיקֵיָא דִּתְחוּ בְּגֵן עַדְוֹן,
בְּלֵהוּ מִתְעַטְרִין בְּתַהוּא מְלָה.

אותו נשמות הצדיקים שהיו בגן עדן,
כלם מתעטרים באותו דבר.

כבוד האב בחדושי בנו

תְּנוּ שְׁמַעְנָא בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, דְּכַמְה
יָקָר עַל יָקָר, וְעַטְרָה עַל עַטְרָה,
מְעַטְרִין לְאַבוּהָ דִּתְהוּא בְּרֵשׁ תַּמּוּן,
בְּשַׁעְתָּא דְּאָמַר קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
אֲתַבְּנֵשִׁי לְמִשְׁמַע חֲדוּשָׁא וּמְלִין חֲדַתִּין
דְּאוּרֵייתָא, מִשְׁמִיָּה דְּפִלּוּנִי בְּרֵשׁ פִּלּוּנִי,
כְּמָה אֵינּוּן דְּנִשְׁקִין עַל רִישֵׁיהּ. כְּמָה
צַדִּיקֵיָא מְעַטְרִין לֵיהּ, בְּרֵשׁ נַחְתִּין.
וּבָאָה חוּלְקִיהוֹן דְּכֹל אֵינּוּן
דְּמִשְׁתַּדְּלִין בְּאוּרֵייתָא, יוֹמָא דְּשַׁבְּתָא
מִשְׁאָר יוֹמוֹן. (עד כאן).

כבוד האב בחדושי בנו

עוֹד שְׁמַעְתִּי מְנוּרָה הַקְדוּשָׁה, שְׁכַמְה
כְּבוֹד עַל כְּבוֹד וְעַטְרָה עַל עַטְרָה
מְעַטְרִים לְאַבִּי אוֹתוֹ אָדָם שָׁם בְּשַׁעָה
שְׁאָמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: הִתְכַּנְסוּ
לְשַׁמְעַ חֲדוּשׁ וּדְבָרִים חֲדָשִׁים בְּתוֹרָה
מִשָּׁם פִּלּוּנִי בֶן פִּלּוּנִי. כְּמָה הֵם
שְׁמַנְשָׁקִים אֶת רֵאשׁוֹ. כְּמָה צַדִּיקִים
מְעַטְרִים אוֹתוֹ כְּשִׁיּוּרְדִים. אֲשֶׁרִי
חִלְקָם שֶׁל כָּל אֱלוֹ שְׁמִשְׁתַּדְּלִים
בְּתוֹרָה בְּיוֹם הַשַּׁבָּת מִשְׁאָר יָמִים. (עד
כאן)

התעטרות התורה ביום זה

תְּאֲנָא, בְּהַאי יוֹמָא, דְּאוּרֵייתָא
מִתְעַטְרָא בֵּיהּ, מִתְעַטְרָא
בְּכֹלָא, בְּכֹל אֵינּוּן פְּקוּדִין בְּכֹל אֵינּוּן
גְּזֵרִין וְעוֹנְשִׁין, בְּשַׁבְּעִין עֲנָפִין דְּנַהוּרָא,
דְּזַהְרִין מִכָּל סַטְרָא וְסַטְרָא. מָאן חָמִי,
עֲנָפִין דְּנַפְקִין מִכָּל עֲנָפָא וְעֲנָפָא,
חִמְשָׁא קְיָמוּן בְּגוֹ אֵילָנָא, בְּלֵהוּ אֲנָפִין
בְּהוּ אַחֲדִין. מָאן חָמִי, אֵינּוּן תַּרְעִין
דְּמִתְפַּתְחוּן בְּכֹל סַטְרָא וְסַטְרָא, בְּלֵהוּ
מִנְדַּהְרִין וְנַהְרִין, בְּתַהוּא נַהוּרָא דְּנַפְּיק
וְלֹא פִּסְק.

התעטרות התורה ביום זה

שְׁנִינוּ, בְּיוֹם הַזֶּה שֶׁהַתּוֹרָה מִתְעַטְרַת
בו, מִתְעַטְרַת בְּכֹל, בְּכֹל אוֹתָן
מִצְוֹת, בְּכֹל אוֹתָן גְּזֵרוֹת וְעֲנָשִׁים,
בְּשַׁבְּעִים עֲנָפִים שֶׁל אור שְׁזוּהָרִים
מִכָּל צַד וְצַד. מִי רָאָה הָעֲנָפִים
שִׁיּוּצָאִים מִכָּל עֲנָף וְעֲנָף, חִמְשָׁה
עוֹמְדִים בְּתוֹךְ הָאֵילָן, וְכֹל הַפָּנִים
אַחֲזִים בָּהֶם? מִי רָאָה אוֹתָם שְׁעָרִים
שְׁנַפְּתָחִים בְּכֹל צַד וְצַד, וְכֹלֵם
זוּהָרִים וּמְאִירִים בְּאוֹתוֹ הָאור שִׁיּוּצָא
וְלֹא פוֹסֵק?

מְדוּעַ מְשִׁיחַ לֹא בָּא?

בְּיָמִים הָהֵם נִתְאַרְגְּנָה בְּלִיטָה, קְבוּצָה שֶׁל תַּלְמִידֵי חַכְמִים וּבְעֵלֵי בְּתִים חֲשׁוּבִים לַעֲלִיָּה לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל, רַבֵּי הִירֶשׁ לֵיב נִזְדָּרְזוּ וְהִתְיַדְדוּ עִם אֶחָד הַנוֹסְעִים, סֵפֶר לְפָנָיו אֶת כָּל עֲנִינּוֹ, מִסָּר בִּידוֹ אֶת בְּנוֹ וּבִקֵּשׁ מִמֶּנּוּ לְשִׁים עֵין עָלָיו עַד שְׂמִצָּא לוֹ חֵבֶר מֵתָאִים כְּדֵי לְלַמַּד תּוֹרָה. עָבְרוּ יָמִים אַחֲדִים, זְמַן הַנְּסִיעָה הַגִּיעַ, רַבֵּי הִירֶשׁ לֵיב וְאִשְׁתּוֹ עָטְלוּ, הָאֲחִים וְהָאֲחֻיּוֹת, כּוֹלָם, יֵצְאוּ אֶל הַחוּף כְּדֵי לְלוֹת אֶת מֹשֶׁה נַח, שְׁעָה אַרוּכָה אַרְכָּה הַפְּרִידָה הַמְּרֻשָּׁת, הָאֵב נִשְׁךְ בְּשִׁפְתָיו, הָאֵם הָעֵתִירָה נְשִׁיקוֹת וּבְרֻכּוֹת, הָאֲחִים וְהָאֲחֻיּוֹת נוֹכְפּוּ בְּשָׁלוֹם, עַד שֶׁהִסְפִּינָה עִם שְׁלוֹשִׁים הַיְהוּדִים הָעוֹלִים יֵצְאָה לְדַרְכָּה.

אַחֲרֵי שְׁלֹשָׁה חֳדָשִׁים שֶׁל נַעֲנוּעִים עַל פְּנֵי גְלֵי הַיָּם הִתְיַכּוֹן הַגִּיעָה הַסְּפִינָה בְּשָׁלוֹם לְיָפוֹ, וְאַחֲרֵי שְׁלֹשֶׁת יָמִים שֶׁל מְנוּחָה בְּאַכְסֵנְיָא נִזְדַּמְנָה לָהֶם שְׂרִירָה הָעוֹלָה לִירוּשָׁלַיִם, הָעוֹלִים אָרְזוּ אֶת סִלְיָהֶם וְאַרְגוּיָהֶם, וּבִינְיָהֶם גַּם מֹשֶׁה נַח צָעִיר הָעוֹלִים אֲשֶׁר עַל אֲרֻזוֹ שְׁעָלָה עַל מִדְתּוֹ, גַּם הַחֲזִיק בִּידוֹ אֲגָרַת אֲשֶׁר אָבִיו צִיוּוָהוּ לְשִׁמְרָהּ מִכָּל מְשֻׁמֵּר וּלְבִלְתִּי לְהוֹצִיאָהּ מִיָּדוֹ, עַד שְׂמִסְרָנָה בִירוּשָׁלַיִם לְכַתְּבַת הַמְצוּיִינָת עַל גְּבָה.

אַגְרַת זֶה מְרַבֵּי הִירֶשׁ לֵיב, הִיְתָה מוֹפְנִיַת לְאֶחָד מִמְכִּירָיו הַגָּאוֹן הַחֲסִיד רַבֵּי יַעֲקֹב קַאפִּיל שְׂפִירָא (אָבִיו שֶׁל הַצַּדִּיק הַיְרוּשָׁלַמִי הַיְדוּעַ רַבֵּי צְבִי מִיכָל) וּבָהּ הִיָּה כְּתוּב בְּשׁוֹרֹת מְשֻׁרְטָטוֹת וַיִּשְׁרׁוּ:

לְמַעַלְת כְּבוֹד הַרְבֵּי הַיָּקָר הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק
רַבֵּי יַעֲקֹב קַאפִּיל שְׁלִיט"א.

אַחֲרֵי קִדְהָ לְכַבּוֹד הַתּוֹרָה וּבְרַכְתָּ שְׁלוֹם לוֹ וּלְמִשְׁפַּחְתּוֹ הַנִּכְבְּדָה יַחֲוֶה, אוֹדִיעַ לוֹ בְּזָה בְּהַמְשָׁךְ לְמַכְתְּבֵי הַקּוֹדֵם כִּי בִּש"ד עָלָה בִּידֵי לְהוֹצִיא אֶת הַדָּבָר לְפִועֵל, וּבְנֵי מֹשֶׁה נַח נ"י הַמוֹכִיז עוֹלָה לִירוּשָׁלַיִם בְּכֻנְיָה טְהוֹרָה, וּבְמִשְׁרָה לְמִסָּר עֲצָמוֹ כְּדֵי לְלַמַּד תּוֹרָה מִתּוֹף הַדְּחָק, הַנְּנִי מִבְּקֵשׁ מִמֶּךָ יְדִידֵי יְקִירֵי בְּפַעַם נוֹסֶפֶת וּבְמִשְׁנָה בְּקִשָּׁה שְׁמוֹר עָלָיו כְּכַבַּת עֵין שְׁלֵא יִבְטַל ח"ו מִן הַתּוֹרָה אֲפִילוֹ שְׁעָה קְלָה, וּבְזָה הַנְּנִי מוֹסֵר בִּידוֹ אֶת נְשִׁמַת יְלָדֵי לְסִקְדוֹן שְׁמִירָה מְעֵלָה בְּכָל הָעֲנִינִים, מִפְתָּךְ בְּלִבְד יֹאכַל, וּמִשְׁקָה בִיתְךָ בְּלִבְד יִשְׁתָּה, וְעַל שְׁלַחְנָךְ יִסָּב. חֲנֻכְהוּ לְלַמַּד וְלִיגַע בְּתוֹרָה מִתּוֹף הַתְּמִדָה, וְהִרְחִיקְהוּ מִכָּל מוֹתָרוֹת וְתַעֲנוּגִים.

כִּפִּי אֲשֶׁר כְּתַבְתִּי לָךְ, מְצַאֲתִי גַם בְּגוֹלָה הַמוֹן יִגִּיעַת הַתּוֹרָה, אִךְ תּוֹרָה מִתּוֹף הַדְּחָק לֹא מְצַאֲתִי אֲלֵא בִירוּשָׁלַיִם תִּי, וּמִשׁוּם כִּי הַנְּנִי שׁוֹלְחֹ לְשָׁם, עֲשֵׂה עִמּוֹ כִּפִּי הַבְּטָחְתָּךְ בְּמַכְתְּבְּךָ הָאַחֲרוֹן שֶׁתִּשְׁכִּיל לְשִׁים אֶת חֲלָקוֹ בִּין הַיּוֹשְׁבִים סְמוּךְ לְשַׁעַר הַשְּׂמִימִים, וְהַקְּבִ"ה בְּרַב רַחֲמֵי יִשְׁלַח עֲזָרוֹ מִקְדָּשׁ וַיִּפְתַּח לְבוֹ בְּתוֹרָתוֹ כִּי זֶה חֲלָקִי מִכָּל עַמְלִי.

מוֹקִירוּ וּמְבַרְכוּ, יְדִיד אָבִיו הַהַרְצֵב רַבֵּי וּוְעָלוּת אֲחִינֹאִן צַדִּיק

הִרְשָׁ לֵיב פֶּאכֵר עַר

הֵין אֲמִינִצֵּץ וְרִשְׁלֵא

עם מראה של עולם חדש, עולם אחר לגמרי נקלע משה נח בבואו לירושלים, רק ימים אחדים בלבד הוא נמצא בביתו של רבי יעקב קאפיל, וראשו כבר הספיק לקלט רשומים שונים ששינו את כל מהותו, גם בית אביו בלאמזע היה רחוק ממותרות, וההוצאות היום יומיות התנהלו בצמצום, כל פרוטה היתה מחשבת ולפי הצורך החיוני בלבד, ובכל זאת אחרת היתה התנהגות ביתו של רבי יעקב קאפיל, וכרחוק מזרח ממערב היתה השגת חיי העולם הזה מהכא להתם.

אצל הוריו בלאמזע היו שלשה חדרים גדולים, כותלי הבית מסויידיים ומכויירים בגונים, ארונות עץ עם דלתות מגולפות, בחדר האוכל שלחן גדול ולו פסאות מצבע אחד, כלי הבית מחרסינה מוכחלת או ברזל מלטש, לבושם של בני הבית היה אמנם צנוע אך גם נאה ובודאי שכל טלאי לא נראה עליהם, טלאים על גבי המנעלים לא ידעו שם בכלל מה הן, והאוכל גם הוא בשפיע פדי שביעה, ובכל זאת לא נמנה רבי הירש לייב אף פעם בין עשירי לאמזע, אדרבא אלמלא מעמדו הצבורי אולי וגם היו מונין אותו בין העניים. אלא שכך ובאותו מעמד חיו אז את חייהם גם יהודי לאמזע מן המעמד הבינוני שנהלו את ביתם רק ב"הצטרפות המכרחת".

ואילו מעונו של רבי יעקב קאפיל בירושלים מכיל חדר וחצי בלבד, חלונות הבית גובלים בקומתם עם הרחוב הסמוך, הכתלים קלופים מן הסיד שנעשה עם בנין הדירה. ורהיטי הבית גם להם צורה שונה, השלחן הארזי היחיד בבית נעשה מצירופי קורות וקרשים מתוצרת עצמית, ולו כמה שרידי כסאות שעוד הוענקו לחתנה לפני שלוש שנה, בגדי בני הבית לא היה להם מקום קבוע בארון מיוחד, אלא נתלו על מסמרים שנקבעו בקיר הצפוני. ומעליהם אצטבא כבדה שמדי ערב נדלקת עליו מנורת נפט שמפיצה אור חיוור על פני החדר ומביאה עמה תאבון לשקידת התורה.

בנושא הלבוש, בטויים אחרים לגמרי נשמעים כאן: כמה חדשים לפני הבר מצוה של אחד הילדים בבית, וכבר מדברים בכבד ראש אולי יולד איזה אפשרות לקנות לנער נעלים חדשות ליום חגו, כי על כן בכל ימות השנה קשה היה לספור את מנין הטלאים שעל בגדיהם ומנעליהם של בני הבית.

ענין המזון ותפריטי המאכלים אינם משחקים כאן תפקיד בכלל, ובכל זאת שוחחו לפעמים ראשי המשפחה רבי יעקב קאפיל וזוגתו גם על דבר גס זה, הנה למשל שומע פעם משה שלנו את האשה מרצת ביום ראשון: "ילדי הקרים השבוע הבא עלינו לטובה אין לנו באפשרות לקנות חלב, הסתפקו נא במים ומעט יין ממעשי ידיו של אבא, והקב"ה יאמץ את גופכם בתורה". ביום שלישי בשבת הוא שומע שוב את עקרת הבית כשהיא מבקשת במענה רך לאחד מילדיה: "יקירי אתמול אכלת אתה את מחצית הביצה, היום תן אותה לאחידה" ... ואילו רבי יעקב קאפיל עצמו שוקל בכל יום מנת לחם - כזית בדיוק כדי שייכל לברך ברכת המזון אחר סעודתו היומית והיחידה.

המשך יבא

”לוקסוס - עד מתי אתה מכלה ממונם של ישראל”

מה יקרה במצב כזה? לאן זה יוביל?

קורה, ונכנסים לפעמים לאולם שמחות בכתנה ונדהמים למראה הבזבוז המושג: המאכלים הראותניים שאין להם שום הסבר, הקנוחים לאחר הסעדה, הגלידות היקרות, העוגיות בעלות שכבות שוקולד וקרמים שהעינים יוצאות למראיהן; השתיה המגוננת בעשרות סוגים, וכהנה וכהנה.

באם עורכים סעדה, הרי שהיא צריכה להיות סעדת מצוה על פי דרך התורה, אבל בשום אופן אין לערוך סעדות ראוה הכוללות מאכלים רבים, שונים ומגוונים, שאין מהם כל תועלת. עשרות סוגי עוגות הקרם, שניעשו יותר למראה העין מאשר למאכל, עולים מאות דולרים; ויותר מאשר נהנים מהם, זה גורם חלילה נזק בגוף וברוח - בפרט בזמננו, שישנם הרבה אנשים שאסור להם בתכלית-האסור לטעם עוגות ומאכלים המכילים סכר וכדומה [בביתם - הם הרי מפחדים לטעם מהם, פן ישמעו נגדו צעקותיהם של בני-ביתו המרחמים על ראש המשפחה; ואלו בצאתם מחוץ לבית, מפסמים עצמם בכל מיני רעל, כי איש אינו יודע את מצבו הקשה, ואיש גם אינו רוצה להתערב לזולת, בעת שהוא עצמו אינו חס על בריאותו!] - בנוסף לכך שהפרות היקרים, שמשלמים עליהם מאות דולרים שמזיפים ומטפחים אותם, ולבסוף חצי מהפרי זורקים, ומה שגשאר הוא יותר ליפי מאשר למאכל.

ומי ינסה לערער על התזמורת הרעשנית שאינה מפסיקה לרגע להכות בראש, ברעש מחריש-אזנים, עד לשעות המאחרות של הלילה, ורק כאשר אנשי התזמורת עצמם כבר עיפים וסחוטים, ומפסיקים להרעיש לכמה דקות - רק אז האורחים מתחילים לנשם מעט לרוחה למספר דקות בלבד, וגם זה נתנת להם כמתנה על מנת לחזור...

המתננים, בעלי-השמחה, יכולים לבקש ולהתחנן בפני בעלי-התזמורת: אנא מכם, הנמיכו את עצמת קולות-השירה! - אך הרגשתם היא, שמדברים אל העצים ואל האבנים; ממילא לא יעזר להם, כי שירה נמוכה עלולה

להוות עבורם פרסמת גרועה, פן יגיבו חלק מהאורחים שתזמרת זו אינו שוה, וכי אינם יודעים לשיר בקול.

אגב, כאן אולי גם המקום להזכיר, שסגנון התזמרת הופך להיות יותר ויותר מודרני, ולפעמים בנסח הגויים ר"ל. בעבר, היו כל אנשי התזמרת שרים שירים יהודיים, נגונים חסידיים, נגינה מקורית, השופכים לב על הגלות הקשה, המביעים תקווה של "ושבו בנים לגבולם", והעלו את האורחים למדרגות געלות של דבקות בה' - הרי שפיוס התזמרת מנגנת, לעתים קרובות, גם בסגנון של הגויים - הפך סגנון יהודי. לדאבוננו, אשמים בזה הם אותם האנשים הרוקדים בהתלהבות בעת ששירים שירים הרחוקים מאד מסגנון יהודי!

ובשביל נגע זה משלמים בעלי השמחה הון רב; ולמרות הרצון הטוב לשמח את האורחים - קורה ההפך: ממררים את חיייהם בהמלה מחרישת-אזנים. חשוב לציין, כי אין להבין, חלילה, משורות אלו, שהכפונה היא שלא לשמח את החתן וכלה, ולא להזמין תזמרת כלל. הכפונה היא, כמובן, שזה חייב להיות בגבול המתר; אסור לקחת בעלי-תזמרת שבמשך שעות ארוכות יטמטמו את לבות האנשים ויבלבלו את ראשם; ולא לתת להם לשיר ללא פקידה. הטוב ביותר היה, לו היו מצמצמים את מספר בעלי התזמרת ושעות השירה, וכן לקבע את גבה הטון של התזמרת; וכך גם האורחים יהנו, וגם המחתנים יחסכו רבות.

עיון נוסף: למה ומדוע צריך לסחב את המחתנים בכל ערב לסעודות שבע-בבכות גדולות ומפארות, אשר לא-אחת, עוברות גם את סעדת החתונה. למי חסרות סעודות מסוג שכזה?! לא עושים טובות בכך לאף אחד! סוחבים את המשפחה ערב אחר ערב, עד שהדבר הופך לכלם לעל ולמשא.

לכל שבע-בבכות זקוקים, כמובן, לבגוד חדש, ואינם מסתפקים בסתם בגדים שכבר לבשו פעם, או בגד שיוכלו להשתמש בהם בעתיד, אלא חייבים להיות דוקא בגדים העולים הון רב, ושיכולים להשתמש בהם רק בהזדמנויות מיוחדות, שכל אחד יוכל להתפעל מהבגד, כדי להגדיל את האגו, היוהרה והגאווה.

לוקסוס! לוקסוס! עד מתי אתה מכלה ממונן של ישראל?

מהפכה קיצונית בענין נתן לעשות, רק כשכל אחד יראה וישאל: עד מתי אתה מכלה ממונן של ישראל?!

לוקסוס לוקסוס

המשך יבא

הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָהּ

יצא לאור ע"י

האדמו"ר מהאלמין שליט"א בשנת תשמ"ב

קבו. אסור להוציא דם, ועד כאן אסור למצץ דם שביין השנים, או לדחוק המכה להוציא דם (מגן אברהם סוף סעיף קטן ל"ג).

קכו. מי שנסתבכו קוצים בבגדיו מפרישן בנחת שלא יקרע, ואם נקרע נקרע, ופוצעין אגוזים במטלית ואינו חושש שפא יקרע (משנה ברורה סוף סימן ש"מ).

קכח. צפרן שפרשה רבו ומצערות אותו מתר להסירו ביד (שכ"ח סעיף ל"א).
קכט. להשען באילן אם האדם פריא מתר דאינו סומך עליו אלא מעט ולא מיקרי משתמש במחבר, אבל תש פח סומך בכל פחו עליו מיקרי משתמש במחבר ואסור, והני מילי כשאינו מנידו, אבל כשמנידו אפלו בפריא אסור דזה גופא שמוש הוא (מגן אברהם, מחצית השקל, פרי מגדים, ומשנה ברורה סוס"י של"ו).

קל. הדס או שאר מין עשב שאינו ראוי לאכילה מתר להריח בו במחבר, אבל אתרוג ושאר פרי הראוי לאכילה אסור להריח בו כל זמן שהוא מחבר (של"ו ס"י).
קלא. עשבים שגדלו על כלי מלחות הפלי חשובים מחבר והתולשו חיב (של"ו ס"ה).

קלב. מתר לילך על גבי עשבים בין לחים בין יבשים ואף על גב שנתלש על ידי הליכה, כיון שאינו מתכונן לכה (של"ו סעיף ג) ואם העשבים גדולים יזהר שלא לרוץ או לילך במהרה דהוה ליה פסיק רישא לתלש (משנה ברורה סעיף קטן כ"ה).

קלג. עלה באילן בשבת בשוגג מתר לירד, במזיד אסור לירד עד מוצאי שבת (של"ו ס"א), אבל חפץ אפלו הניחו מבעוד יום אסור לטלו משם בשבת (שם ב רמ"א).

קלד. יש לזהר שלא לטבל אצבע במשקין ולכתב בו על השלחן או על ניר וקלף (ש"מ סעיף ד' ומשנה ברורה סעיף קטן י"ט) ואפלו על דבר שאינו מתקיים כגון עלה ירקות וכיוצא בהם אסור (כנסת הגדולה, אליהו רבה, משנה ברורה שם).

ואם מטבל אצבעו במים וכותב צריך עיון (עיין שעה"צ אות כ"ח דבתפא"י אוסר, וכתב עליו דמנין לו זה שברש"י ר"ן והרע"ב כולם דקדקו וכתבו מי תותים שמשחירין שמע מינה דמיא לגמרי לא חשיב כתב, עיין שם).

קלה. אָסור לְשׁוּרֵט בְּאַצְבָּעוֹ כְּמִין אוֹתִיּוֹת בְּאֶפֶר נְגוּב וְכֵן בְּחַל (ש"מ סעיף ד), וְכֵן אָסור לְרִשֵׁם כְּמִין אוֹתִיּוֹת עַל הַחֲלוֹן זְכוּכִית בִּימֵי הַקָּר שֶׁהֵם לַחִים מִן הַקָּר (פרי מגדים ש"מ, קיצור שולחן ערוך סימן פ' אות ס"ב, משנה ברורה כ), וְכֵן שָׁכַן עַל הַקָּרַח וְהִשְׁלֵג שְׁעַל חֲלוֹן זְכוּכִית בִּימֵי חֲרָף (מנחת שבת פ' קצ"ו).

קלו. וְאֵם רָשָׁם אוֹתִיּוֹת בְּדְבָרִים הַקְּרוּשִׁים כְּגוֹן דָּם וְחֶלֶב שֶׁנִּקְרָשׁ חֵיב (משנה ברורה שם).

קלו. בְּזִמְן הַזֶּה שְׂאִין מִשְׁתַּמְּשִׁין בְּקֶלֶף רֵק בְּנִיר אָסור לְרִשֵׁם אֶפְלוֹ בְּצַפְרֵן עַל הַסֶּפֶר אֶפְלוֹ קוֹ פְּשוּט לְזַכְרוֹן וְכֵן שָׁכַן אוֹת מִמֶּשׁ דָּגָם עַל הַקֶּלֶף אָסור, (ש"מ ס"ה, ומשנה ברורה כד כה) וְכֵן בְּכָלֵי לְעוֹלָם אָסור (שם).

קלח. מִתֵּר לְרִשֵׁם בְּאֹיֵר כְּמִין אוֹתִיּוֹת, וְאֶפְלוֹ כְּפִנְתוֹ לְרִמֵּז לְחִבְרוֹ אִיזָה דְבָר (ש"מ סעיף ד) וְהוּא הַדִּין לְהוֹלִיךְ אֶצְבָּעוֹ עַל גְּבִי דָף נְגוּב כְּעֵין צוּרַת אוֹתִיּוֹת גַּם כֵּן שָׂרֵי פִּיּוֹן דְּאִין רְשׁוּמוֹ נִפְרָ כָּלֵל (ט"ז שם).

קלט) אָסור לְחַבֵּר אוֹתִיּוֹת שֶׁל כֶּסֶף לְפָרְכַת דֶּהוּא כְּעֵין כּוֹתֵב, וּלְהַסִּיר הוּא כְּעֵין מוֹחֵק (מגן אברהם סימן ש"מ, שעיינן שם, משנה ברורה סעיף קטן כ"ב).

קמ. נָטַף שְׁעוּהָ עַל אוֹת אָסור לְהַסִּירוֹ בְּשִׁבְתָּ דְעַל יָדֵי מְחִיקָתוֹ מִינְכַר הָאוֹת וְהוּא לִיָּה כְּמוֹחֵק עַל מְנַת לְכַתֵּב (ב"ח, עיין שם, ט"ז, מגן אברהם, אליהו רבה, קיצור שולחן ערוך פ' ס"ב משנה ברורה י').

קמא. עוּגָה שֶׁפְּתַב עָלֶיהָ כְּמִין אוֹתִיּוֹת שֶׁנִּדְבְּקוּ עָלֶיהָ מְדַבֵּר אַחַר יֵשׁ אוֹמְרִים דְּאָסור לְשַׁבְּרָהּ אֶף עַל גַּב שֶׁפְּנִנְתוֹ לְאַכִּילָהּ דֶּהוּי מוֹחֵק (רמ"א ש"מ סעיף ג) וְהִרְבָּה פּוֹסְקִים מְקַלְטִין (בשערי תשובה סעיף קטן א' בשם דגול מרובה שהתיר והמסיים דהמחמיר יחמיר רק לעצמו ולא לאחרים ובעיקרי דינים סימן י"ד אות פ' בשם עוד גדולים שמקלילין), וְיֵשׁ לְסַמֵּךְ עַל הַמְקַלְטִין כְּשֶׁאִינוֹ שׁוֹבֵר בְּיַד רֵק בְּפִיו דֶּרֶךְ אַכִּילָהּ (משנה ברורה סעיף קטן י"ז), וְכֵן לְשַׁבֵּר בְּיַד שְׂמָאל (אליהו רבה), וְכֵן מִתֵּר לְתַנּוֹ לְתִיבּוֹק (משנה ברורה י"ד).

קמב. וְכֵן כְּשֶׁהִפְתִּיבָה מְעוּגָה עֲצָמָה בְּדָפוּס אוֹ בְּיָדִים שָׂרֵי (משנה ברורה שם).
קמג. יֵשׁ אוֹמְרִים דְּצִיּוּרִים דִּינּוֹ כְּאוֹתִיּוֹת (משנה ברורה ט"ז).

קמד. סֶפֶר שֶׁכָּתוּב בְּחֲדֵי הַדְּפִין אוֹתִיּוֹת אוֹ תְּבוֹת יֵשׁ אוֹסְרִין לְפָתְחוֹ וּלְנַעֲלוֹ בְּשִׁבְתָּ דְהוּ"ל כְּכוֹתֵב וּמוֹחֵק, אֲבָל בְּשִׂאלוֹת וּתְשׁוּבוֹת הַרַמ"א וְכֵן הִרְבָּה אַחֲרוּנִים דְּעֵתָם לְהַקְלִל, וְכֵן הַמְּנַהֵג (משנה ברורה סימן ש"מ סעיף קטן י"ז דכן כתבו האחרונים שכן המנהג) וְנִכּוֹן לְהַחְמִיר כְּשִׂישׁ לוֹ סֶפֶר אַחַר (כן משמע בחיי אדם וכן כתב בתפא"י) וּלְכַתְּחַלָּה טוֹב יוֹתֵר לְצַאת יָדֵי הַכֹּל שְׁלֵא לַעֲשׂוֹת אוֹתִיּוֹת עַל חֲדֵי הַדְּפִין (שער הציון אות כ"ה והוא פשוט, כדי לצאת לכולי עלמא).

ספורי הזהר

מספר "השבת והזהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

הצלה מדורן מסכנת

ח"ב מט ע"א וע"ב

רבי חייא ורבי יוסי היו הולכים במדבר. אמר רבי חייא לרבי יוסי, בא ואמר לה, שפשוטה הקדוש ברוך הוא להעביר שלטון של הארץ, אינו עושה עד שמעביר השליט שלהם ברקיע, ולא מעביר את השליט שלהם עד שממנה אחר במקומו, כדי שלא יגרע [השלטון] השמוש שלהם ברקיע, כדי לקיים מה שכתוב (דניאל ד) ולמי שיחפץ יתננה. אמר רבי יוסי, ודאי כן הוא.

פתיח ר' יוסי ואמר, (תהלים ח) ה' אדנינו מה אדיר שמך בכל הארץ. ה' אדנינו - כפשוטה הקדוש ברוך הוא לשבר את כח העמים עובדי כוכבים ומזלות, מחזק דינו עליהם ושובר אותם, ומעביר מלפניו את השליט שלהם.

אשר תנה הודך על השמים, אשר נתת מביעי ליה, או תנה הודך, מהו אשר תנה הודך? אלא זהו סוד של הנחה העמק של הכל, ודוד בקש בקשתו להשפיע ממנו על השמים, וזהו אשר, כנאמר (שמות ג) אהיה אשר אהיה.

רבי חייא ורבי יוסי, הוּו אַזְלִי בְּמִדְבָּרָא, אָמַר רַבִּי חֵיִיא לְרַבִּי יוֹסִי, תָּא וְאִימָא לָהּ, דְּכַד קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי לְאַעְבְּרָא שׁוּלְטָנוּתָא דְאַרְעָא, לָא עֲבִיד, עַד דְּאַעְבֵּר שׁוּלְטָנוּתָא דְלַהּוֹן בְּרַקִּיעָא, וְלֹא אַעְבֵּר שׁוּלְטָנָא דְלַהּוֹן, עַד דְּמַנִּי אַחְרָא בְּאַתְרֵיהּ, בְּגִין דְּלֹא יִגְרַע (שׁוּלְטָנוּתָא) שְׁמוּשָׁא דְלַהּוֹן (דף מ"ט ע"ב) בְּרַקִּיעָא, בְּגִין לְקִיּוּמָא מַה דְּכָתִיב, (דְּנִיאל ד) וְלֹמֵן דִּי יִצְבָּא יִתְנִינְהּ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדַאי הָכִי הוּא.

פתיח ר' יוסי ואמר, (תהלים ח) יי' אדונינו מה אדיר שמך בכל הארץ. יי' אדונינו: כד בעי קדשא ברוך הוא לתברא חילא דעמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות, אתקיף דיניה עליהו, ותבר לון, ואעבר מקמיה שולטנותא דלהון.

אשר תנה הודך על השמים, אשר נתת מביעי ליה, או תנה הודך, מהו אשר תנה הודך. אלא דא הוא רזא דנהרא עמיקא דכלא, ודוד בעא בעותיה, למנגד מניה על השמים, ודא הוא אשר. כמה דאת אמר, (שמות ג) אהיה אשר אהיה.

בְּשַׁעֲתָא דְהָאֵי נִהְרָא עֲמִיקְתָּא
 דְּכֻלָּא, נְגִיד וְנִפְיָא עַל הַשָּׁמַיִם, כְּדִין
 כְּלָא בְּחִידוֹ, וּמִטְרוּנִיתָא אֲתַעֲסֶרְתָּ
 בְּמַלְכָּא, וְכָל עֲלָמִין כְּלָהוּ בְּחִידוֹ,
 וְשִׁלְטְנוּתָא דְעַמְּיָן עוּבְדֵי עֲבוּדַת
 כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת, אֲתַעֲבֵר מְקַמֵּי
 מִטְרוּנִיתָא, וּכְדִין זְקַפִּין רִישָׁא כֹּף
 מֵאֵן דְאַחִידוּ בֵּהּ.

אֲדַהֲכִי חֲמוּ חַד בְּרִי נֵשׁ, דְּהוּהוּ
 אֲתֵי, וְחַד מְטוּלָא קָמִיהּ. אָמַר רַבִּי
 חֲזִי, גְזִיל, דְּלִמָּא הָאֵי בְּרִי נֵשׁ עוּבַד
 עֲבוּדַת כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת הוּא, אוּ
 עִם הָאָרֶץ הוּא, וְאָסִיר לְאֲשַׁתְּתַּפָּא
 בְּהִדְיָא בְּאַרְחָא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, נִיתִיב
 הָכָא, וְנַחֲמִי, דְּלִמָּא גִבְרָא רַבָּא הוּא.

אֲדַהֲכִי, אַעֲבֵר קַמֵּיהוּ, אָמַר לֵיהּ,
 בְּדוּקָפָא דְמַעֲבָרָא דְקוּטִיפָא דְהָאֵי,
 חֲבֵרוּתָא אַבְעִי, וְאַנָּא יְדַעְנָא אַרְחָא
 אַחְרָא, וְנִסְטִי מֵהָאֵי, וְאַנָּא בְּעִינָא
 דְאִימָא לְכוּ, וְלֹא אֲתַחֲיִיבְנָא בְּכוּ, וְלֹא
 אַעֲבֵר עַל מַה דְכַתִּיב, (וויקרא יט) וְלִפְנֵי
 עֵינֵי לֹא תִתֵּן מִכְשׁוֹל, וְאַתָּוּן כְּסוּמִין
 בְּאַרְחָא דָּא, וְלֹא תִסְתַּכְנוּ בְּנִפְשֵׁיכּוּ.
 אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּרִי רַחֲמֵנָא דְאִוּרִיכְנָא
 הָכָא, אֲתַחֲבֵרוּ בְּהִדְיָא. אָמַר לוֹן, לֹא
 תִשְׁתַּעוּ מִיַּדֵּי הָכָא, עַד דְנַעֲבֵר בְּהָאֵי.
 סְטוּ בְּאַרְחָא אַחְרָא.

בְּתֵר דְנִפְקוּ מֵהוּא אַתֵּר, אָמַר
 לוֹן, בְּהוּא אַרְחָא אַחְרָא, הוּוּ אַזְלֵי
 זְמָנָא חֲדָא, חַד כְּהֵן חָכְם, וְחַד כְּהֵן עִם
 הָאָרֶץ בְּהִדְיָא, קָם הוּוּ עִם הָאָרֶץ
 בְּהוּא אַתֵּר עָלֵיהּ וְקִטְלֵיהּ. מֵהוּוּ
 יוּמָא כֹּף מֵאֵן דְאַעֲבֵר בְּהוּוּ אַתֵּר,

בְּשַׁעֲהָ שְׁהִנְהָרָה הִזָּה הָעֵמֶק שֶׁל
 הַכֹּל שׁוֹפֵעַ וְיוֹצֵא עַל הַשָּׁמַיִם, אִזְ הַכֹּל
 בְּשִׁמְחָה, וְהַגְבִּירָה מִתַּעֲסֶרְתָּ בְּמַלְכָּה,
 וְכָל הָעוֹלָמוֹת בְּשִׁמְחָה. וְהַשְּׁלֵטוֹן שֶׁל
 הָעַמִּים עוּבְדֵי עֲבוּדַת כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת
 מְעַבֵּר מִלְפָּנֵי הַגְבִּירָה, וְאִזְ זֻקְפִים
 רֹאשׁ כֹּף הָאֲחוּזִים בֵּהּ.

בֵּין כֶּף רָאוּ אִישׁ אֶחָד שֶׁהָיָה בָּא,
 וּמִשָּׂא אֶחָד לְפָנָיו. אָמַר רַבִּי חֲזִי,
 גְזִיל, אוּלֵי הָאִישׁ הִזָּה עוּבַד עֲבוּדַת
 כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת הוּא, אוּ עִם הָאָרֶץ
 הוּא, וְאָסִיר לְהַשְׁתַּתֵּף עִמּוֹ בְּדַרְגָּה.
 אָמַר רַבִּי יוֹסִי, נִשֵּׁב כְּאֵן וְנִרְאָה, אוּלֵי
 הוּא אִישׁ גְּדוֹל.

בֵּין כֶּף עָבֵר לְפָנֵיהֶם, וְאָמַר לָהֶם,
 בְּסַבּוּב שֶׁל הַמַּעֲבָר הַמְּסַכֵּן הִזָּה
 צְרִיף לוּוֵי, וְאַנִּי יוֹדֵעַ דְּרַף אַחֲרֵת,
 וְנִסְטָה מִכְּאֵן, וְאַנִּי רְצִיתִי לוֹמַר לָכֶם,
 שֶׁלֹּא אַחֲסָא בְּכֶם וְלֹא אַעֲבֵר עַל מַה
 שֶׁכָּתוּב (וויקרא יט) וְלִפְנֵי עֵינֵי לֹא תִתֵּן
 מִכְשׁוֹל, וְאַתֶּם כְּמוֹ סוּמִים בְּדַרְגָּה
 הַזֹּאת, וְלֹא תִסְתַּכְנוּ בְּנִפְשֵׁיכֶם. אָמַר
 רַבִּי יוֹסִי, בְּרוּף הִרְחַמְנָן שְׁחִכְנוּ כְּאֵן.
 הִתְחַבְּרוּ עִמּוֹ. אָמַר לָהֶם, לֹא לְדַבֵּר
 שׁוּם דְּבָר כְּאֵן עַד שֶׁנַּעֲבֵר בְּזֵה. סְטוּ
 לְדַרְגָּה אַחֲרֵת.

אַחַר שֶׁיִּצְאוּ מֵאוּתוֹ מְקוֹם, אָמַר
 לָהֶם, בְּאוּתָהּ הַדְּרַף הָאַחֲרֵת הֵי
 הוֹלְכִים פְּעַם אֶחָד כְּהֵן חָכְם, וְכְהֵן עִם
 הָאָרֶץ אֶחָד עִמּוֹ. קָם אוּתוֹ עִם הָאָרֶץ
 עָלָיו בְּאוּתוֹ מְקוֹם וְהִרְגוּ. מֵאוּתוֹ יוֹם,
 כֹּף מִי שֶׁעוּבֵר בְּאוּתוֹ מְקוֹם, מִסְכֵּן

את נפשו, והרי מתחברין תמן
הרים והורגים ומקפחים את בני
האדם, ואלה שיודעים לא עוברים
שם, ומבקש הקדוש ברוך הוא דם
אותו הפהו בכל יום.

פֶּתַח (ישעיה ו) וְאָמַר, עוֹד הַיּוֹם בָּנִב
לְעֵמֶד וְגו'. הָרִי בְּאֶרֶץ אוֹתָם רָאִשִׁי
הַיְשִׁיבָה, אֲבָל אֲנִי לֹא אוֹמֵר לָכֶם
כֹּה, אֶלָּא שְׁסוּד הַדָּבָר לְמַדְנּוּ. עוֹד
הַיּוֹם - אֵיזָה יוֹם זֶה? אֶלָּא כֹּה פָתוּב,
(שמות ו) וַיִּקַּח אֶהָרֹן אֶת אֱלִישִׁבַע בַּת
עַמִּינָדָב. וְסוּד הוּא עַל כְּנֹסֶת יִשְׂרָאֵל,
שְׁאֵהָרֹן הוּא שׁוֹשְׁבֵינָה, לְתַקֵּן אֶת
בֵּיתָה וּלְשַׁמֵּשׂ אוֹתָהּ וּלְהַכְנִיסָהּ לְמִלְכָּה
לְהַזְדַּוֵּג כְּאֶחָד. מִכָּאֵן וְהִלָּאָה, כָּל כְּהֵן
שְׁמִשְׁמֵשׁ בְּמִקְדָּשׁ, הוּא כְּמוֹ אֶהָרֹן.

אֲחִימֶלֶךְ הָיָה כְּהֵן גָּדוֹל עֲלִיוֹן, וְכָל
אוֹתָם הַכֹּהֲנִים עִמּוֹ הָיוּ שׁוֹשְׁבֵינֵי
הַגְּבִירָה. כִּיֹּן שְׁנֵהָרֹגוֹ, נִשְׁאָרָה
הַגְּבִירָה לְבַדָּה, וְאֶבֶד הַשׁוֹשְׁבִין שְׁלָהּ,
וְלֹא נִמְצָא מִי שְׁמִשְׁמֵשׁ לְפָנֶיהָ וַיִּתְקַן
בֵּיתָה וַיִּשְׁמַח אוֹתָהּ לְהַזְדַּוֵּג עִם
הַמֶּלֶךְ.

וְאֵז מֵאוֹתוֹ יוֹם הִיא עֶבְרָה לְשִׁמְאֵל,
וְעוֹמֶדֶת עַל הָעוֹלָם, אוֹרְבַת לְכָל.
הַרְגָה אֶת שְׂאוֹל וּבָנָיו, וְאֶבְדָה מֵהֶם
אֶת הַמְּלוּכָה, מֵתוֹ מִיִּשְׂרָאֵל כְּמָה
אֶלְפִים וְכַמָּה רְבָבוֹת. וְעַד עַכְשָׁו הָיָה
אוֹתוֹ הַחֲטָא תְלוּי, עַד שְׁבָא סְנַחְרִיב
וְהַרְגִיז אֶת הַכָּל.

מִסְתַּכֵּן בְּנַפְשִׁיהָ. וְהָא מִתְחַבְרִין תְּמָן
מִשְׁדָּדֵי טוֹרָא, וְקַטְלִין וְקַפְחִין לְבָנֵי
נִשְׂאָ, וְאֵינּוֹן דִּידְעֵי לֹא עֲבָרֵי תְּמָן,
וְבַעֲי קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא דְמָא דְהָהוּא
כְּהָנָא כָּל יוֹמָא.

פֶּתַח וְאָמַר, (ישעיה ו) עוֹד הַיּוֹם
בָּנִיב לְעֵמֶד וְגו' הָא אוֹקְמוּהָ אֵינּוֹן
מֵאִרֵי מִתִּיבְתָא. אֲבָל אֲנָא לֹא אֲמִינָא
לְכֹהֲנֵי, אֶלָּא דְרָזָא דְמִלְהָ אוֹלִיפְנָא.
עוֹד הַיּוֹם, מָאן יוֹמָא דִּין. אֶלָּא,
הֲכִי כְתִיב, (שמות ו) וַיִּקַּח אֶהָרֹן אֶת
אֱלִישִׁבַע בַּת עַמִּינָדָב. וְרָזָא הוּא, עַל
כְּנֹסֶת יִשְׂרָאֵל, דְאֵהָרֹן הוּא שׁוֹשְׁבֵינָא
דִּילָהּ, לְתַקֵּן אֶת בֵּיתָה וּלְשַׁמֵּשׂ לָהּ,
וּלְמִיעַל לָהּ לְמִלְכָּה לְאֶזְדַּוֵּגָא כְּאֶחָד,
מִכָּאֵן וּלְהִלָּאָה, כָּל כְּהֵן דְמִשְׁמֵשׂ
בְּמִקְדָּשָׁא, כְּגוֹנָא דְאֵהָרֹן.

אֲחִימֶלֶךְ כְּהָנָא רַבָּא עֲלָהּ
הָוָה, וְכָל אֵינּוֹן כְּהֵנִי בְּהַדְיָה, כְּלָהוּ
הוּוֹ שׁוֹשְׁבֵינֵין דְמִטְרוֹנִיתָא, כִּיֹּן
דְאֵתְקִטְלוּ, אֶשְׁתַּאֲרַת מִטְרוֹנִיתָא
בְּלַחוּדָהָא, וְאֵתְאֲבִיד שׁוֹשְׁבֵינָא דִּילָהּ,
וְלֹא אֶשְׁתַּכַּח מָאן דְמִשְׁמֵשׂ קָמָה,
וַיִּתְקַן בֵּיתָהּ, וַיִּחְדִּי לָהּ לְאֶזְדַּוֵּגָא עִם
מִלְכָּא.

כְּדִין מֵהָהוּא יוֹמָא, אֶתְעַבְרָא
לְשִׁמְאֵלָא, וְקִיִּמָּא עַל עֲלָמָא,
כְּמִין עַל כְּלָא, קְטִיל לְשְׂאוֹל וּלְבָנָיו,
אֶתְאֲבִיד מִיַּנְיָהּ מִלְכוֹ, מֵיתוֹ
מִיִּשְׂרָאֵל כְּמָה אֶלְפִין וְכַמָּה רְבָוּוֹן.
וְעַד כְּעַן, הָהוּא חוּבָה הָוָה תְּלִי, עַד
דְאֵתָא סְנַחְרִיב וְאַרְגִּיז כְּלָא.

וְזָהוּ עוֹד הַיּוֹם בְּנוֹב, זָהוּ יוֹם עֲלִיּוֹן,
 וּמִיָּהוּ? זוֹ כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל שְׁאֵבְדָה אֶת
 הַשּׁוֹשְׁבֵינִים שְׁלָהּ, אוֹתָהּ שֶׁנִּשְׁאַרָה
 לְלֹא יָמִין [שֶׁהִיָּה לוֹ] לְהִתְדַבֵּק בְּשִׁמְאֵל,
 שֶׁהִכְהֵן הוּא יָמִין, [וּמִשּׁוֹם כֶּף הָיָה לוֹ
 לְהִתְדַבֵּק בְּשִׁמְאֵל] וּמִשּׁוֹם כֶּף עוֹד
 הַיּוֹם בְּנוֹב לְעֵמוֹד.

בֹּא רְאֵה, כְּתוּב גְּבַעַת שְׁאוּל נְסָה.
 לְמָה כָּאן שְׁאוּל? אֵלֶּא מִשּׁוֹם שֶׁהוּא
 הִרְג אֶת הַכֹּהֲנִים וּגְרָם שֶׁתַּעֲקֹר מִן
 הָעוֹלָם זְרוּעַ יָמִין - אֵף כָּאן מֵאוֹתוֹ
 יוֹם לֹא עָבַר אִישׁ בְּאוֹתוֹ מְקוֹם, כְּדִי
 שְׁלֹא יִסְתַּכֵּן בְּנִפְשׁוֹ. אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסִי
 לְרַבִּי חֲזִי, וְלֹא אָמַרְתִּי לָךְ אוֹלֵי הוּא
 אִישׁ גְּדוֹל?

פֶּתַח וְאָמַר, (מִשְׁלֵי ג) אֲשֶׁרִי אָדָם
 מִצָּא חֲכָמָה. אֲשֶׁרִי אָדָם - כְּמוֹ אָנוּ
 שֶׁמִּצָּאנוּ אוֹתָךְ וַיִּדְעֵנוּ מִמֶּךָ דְּבַר
 חֲכָמָה. וְאָדָם יִפְיֵק תְּבוּנָה - כְּמוֹ אָנוּ
 שֶׁחֲפִינוּ לָךְ לְהִתְחַבֵּר עִמָּךְ, וְזָהוּ אָדָם
 שֶׁמִּזְמַן לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְּנָה
 בְּדַרְךְ, פְּנֵי הַשְּׂכִינָה, וְעַל זֶה כְּתוּב
 (מִשְׁלֵי ד) וְאֵרַח צְדִיקִים כְּאוֹר נֶגְהָ.
 הִלְכוּ.

וְזָהוּ עוֹד הַיּוֹם בְּנוֹב, זָהוּ הוּא
 יוֹמָא עֲלָאָה, וּמֵאֵן אִיהוּ. זָהוּ כְּנֶסֶת
 יִשְׂרָאֵל, דְּאֵבְדַת שׁוֹשְׁבֵינִין דִּילָהּ,
 הֵיא דְאֲשֶׁתְּאֵרַת בְּלֹא יָמִינָא, (דְּהֵוּ
 לִיה) לְאִתְדַבְּקָא בְּשִׁמְאֵלָא. דְּכֵהֲנָא
 יָמִינָא הוּא. (וּבְגִין כֶּף הָוָה לִיה לְאִתְדַבְּקָא
 בְּשִׁמְאֵלָא) וּבְגִין כֶּף, עוֹד הַיּוֹם בְּנוֹב
 לְעֵמוֹד.

תָּא חֲזִי, כְּתִיב גְּבַעַת שְׁאוּל נְסָה,
 שְׁאוּל אֲמַאי הָכָא. אֵלֶּא בְּגִין דְּהוּא
 קָטִיל לְכַהֲנֵי, וּגְרָם דְּרוּעָא יָמִינָא,
 לְאִתְעַקְרָא מֵעֲלָמָא. אוּף הָכָא,
 מֵהוּא יוֹמָא, לֹא אֲעָבַר בַּר נֶשׁ
 בְּהוּא דּוּכְתָא, בְּגִין דְּלֹא אִסְתַּכֵּן
 בְּנִפְשֵׁיהּ. אָמַר לִיה רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי
 חֲזִי, וְלֹא אָמַרְתִּי לָךְ דְּלִמָּא גְּבַרָא
 רַבָּא הוּא.

פֶּתַח וְאָמַר, (מִשְׁלֵי ג) אֲשֶׁרִי אָדָם
 מִצָּא חֲכָמָה. אֲשֶׁרִי אָדָם, (דִּף נ' ע"א)
 כְּגוֹן אָנוּ, דְּאֲשֶׁכְּחֵנָא לָךְ, וַיִּדְעֵנָא מִינָךְ
 מְלָה דְּחֲכָמְתָא. וְאָדָם יִפְיֵק תְּבוּנָה,
 כְּגוֹן אָנוּ, דְּאוּרִיכְנָא לָךְ לְאִתְחַבְּרָא
 בְּהַדְרָ. וְזָהוּ הוּא בַּר נֶשׁ דְּזָמִין לִיה
 קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא נְבִזְבְּזָא בְּאוּרְחָא,
 אֲנָפוּי דְּשְׂכִינְתָא, וְעַל זָהוּ כְּתִיב, (מִשְׁלֵי
 ד) וְאֵרַח צְדִיקִים כְּאוֹר נֶגְהָ. אֲזִלוּ.

בְּדַרְכֵי הַזֶּהָר

וּמְרָנָא הָרִיחַ הַטּוֹב, בְּסִפְרוֹ "בֶּן אִישׁ חַי" (פָּרַשַׁת שְׁמוֹת שָׁנָה שְׁנִיָּה) כְּתַב, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: כְּתַבּוּ הַמְּקַבְּלִים זְכוּרֹנִם לְבִרְכָה, דְּגִדּוּל פְּעַל הַנְּעֻשָׁה מֵעֵסֶק הַתּוֹרָה בְּיוֹם שַׁבָּת, אֶלֶף פְּעָמִים יוֹתֵר מִן הַנְּעֻשָׁה מֵעֵסֶק הַתּוֹרָה שֶׁל יָמֵי הַחֹל, עַד כָּאֵן לְשׁוֹן קִדְשׁוֹ. וּבִאֲוָרוֹ עַל פִּי מֵאֲמַר חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנִם לְבִרְכָה, דְּיוֹמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶלֶף שָׁנִים, שְׁנֵאֲמַר כִּי אֶלֶף שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֲתָמוּל וְגו' – וְשַׁבַּת קוֹדֵשׁ הִיא מֵעֵין עוֹלָם הֵבֵא – זֹאת אוֹמְרֵת, כְּיוֹמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. אִם כֵּן בְּשַׁבַּת קוֹדֵשׁ הַכֹּל בְּעֶרְךָ שֶׁל יוֹמוֹ שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וַיִּתְעַלֶּה, אֲשֶׁר עַל כֵּן, כָּל פְּעֻלָּה קְדוּשָׁה בְּשַׁבַּת קוֹדֵשׁ, עוֹלָה אֶלֶף יְדוֹת, לְעֶרְךָ יְמֵי הַחֹל. (מִצָּא חֵן בַּמְּדַבֵּר).

הָעוֹלָה מִדְּבָרֵי רַבּוֹתֵינוּ הַפְּסָא מְלֵךְ וְהָרִיחַ הַטּוֹב, זְכוּתָם יִגַּן עֲלֵינוּ, דְּהַלּוּמֵד שְׁעָה זֶהֱרַק הַקְּדוֹשׁ בְּשַׁבַּת קוֹדֵשׁ, כְּלוּמֵד אֶלֶף שָׁנָה פְּשֻׁט בְּיוֹם חוּל. וּלְפִי זֶה, אִם יִזְכָּה לְלַמֵּד שֵׁשׁ שָׁעוֹת זֶהֱרַק הַקְּדוֹשׁ בְּשַׁבַּת קוֹדֵשׁ, הָרִי שְׂזָכָה לְתַקֵּן כָּל הַשִּׁית אֶלְפִין יְמֵי הַבְּרִיאָה [וְכָל הָעוֹלָם מִתְעַלֶּה עַל יְדוֹ]. וּבִנְיוֹסָף עַל כֶּף חֲדוּשׁוֹ שֶׁל בְּעַל אוֹרְחוֹת צְדִיקִים (שֶׁעַר הַשְּׂמֵחָה) הַמְּבָאָר דְּלִמּוּד (וְכָל מִצְוָה) הַנְּעֻשָׁה בְּשִׂמְחָה עֲרַכּוּ כְּפוּל אֶלֶף, נִמְצָא שְׂפָאֲשֶׁר יְהוּדֵי לּוּמֵד בְּשַׁבַּת קוֹדֵשׁ וּבְשִׂמְחָה תּוֹרַת הַרְשָׁב"י "הַזֶּהֱרַק הַקְּדוֹשׁ" עוֹלָה שְׁעָה אַחַת לְעֶרְךָ שֶׁל מְלִיוֹן שָׁנָה, (לִמּוּד פְּשֻׁט בִּימֵי הַחֹל). וְאִתָּא בְּאַבּוֹת דְּרַבִּי נַתָּן (פֶּרֶק ג' מִשְׁנָה ו'): רַבִּי יִשְׁמַעֵאל בְּרַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר... אִם לְמִדַּת תּוֹרָה בְּשַׁעַת הָרוּחַ, אֵל תִּשׁוּב לָךְ בְּשַׁעַת הַדְּחָק, לְפִי שְׂטוּב לוֹ לְאָדָם דְּבַר אֶחָד בְּצַעַר מִמָּאָה בְּרוּחַ (עֵין שָׁם), עַל כֵּן כְּאֲשֶׁר לּוּמֵד בְּיִסּוּרִים הַכֹּל כְּפוּל מָאָה, סָךְ הַכֹּל לִמּוּד זֶהֱרַק הַקְּדוֹשׁ שְׁעָה בְּשַׁבַּת שְׁוָה מָאָה מְלִיוֹן שָׁנָה תּוֹרָה!!! וְשְׁנִיָּה אַחַת כ-28.000 שָׁנָה תּוֹרָה!!! צָא וְחָשַׁב בְּלִמּוּד הַזֶּהֱרַק הַקְּדוֹשׁ בְּשַׁבַּת, בְּכָל שְׁנִיָּה אֲתָה מְשַׂמַּח אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמְקִיִּים אֶת הַפְּסוּק "וַעֲתָה יִגְדֵל נָא כֹחַ ה'".

הַנְּנִי רוּצָה לְהוֹדוֹת לָהּ יְתַבַּרְךָ, שֶׁהַפְּעַם זַכְנִי לוֹמַר דְּרָשָׁה לְאַנְשִׁים צְדִיקִים כָּאלוּ, שְׁזָכוּ לְשִׁמוּעַ תּוֹרָה מִפִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְרָגְלֵיהֶם עָמְדוּ עַל הַר סִינַי, אֲשֶׁר לֹא כָּל אֶחָד זֹכֵה לָזֶה, כְּפִי שֶׁנִּרְאָה תַּכְּף אֶת דְּבָרֵי הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ.

רבותי! כדברי פן הוא!!! מי שבא לכאן, הוא רוצה לשמוע דבר ה', ואוהב ללמוד זהר הקדוש, ועליו קורא הזהר הקדוש: "איננו דהווי קיימי בטורא דסיני".

וְזֶה לְשׁוֹן הַזֶּהר בְּפִרְשַׁת בְּהַעֲלַתְךָ (דף קנ"ב): חֲפִימִין עֲבָדֵי דְּמַלְכָּא עֲלָאָה, [הַחֲכָמִים שֶׁהֵם עֲבָדִים שֶׁל מֶלֶךְ הָעֲלִיוֹן], אֵינּוֹן דְּקִיִּימוּ בְּטוֹרָא דְּסִינַי, [אוֹתָם שֶׁעָמְדוּ עַל הַר סִינַי], לֹא מִסְתַּכְּלֵי אֱלָא בְּנִשְׁמַתָּא, דְּאִיְהִי עֲקָרָא דְּכִלְא אֹרִיתָא מִמֶּשׁ וְכוּ', [אֵינֶם מִסְתַּכְּלִים אֱלָא בְּנִשְׁמַת הַתּוֹרָה שֶׁהִיא עֲקָר כָּל הַתּוֹרָה מִמֶּשׁ, כְּלוֹמֵר שְׂיֻדְעִים שְׁבַסְפוּרִים וְגַם בְּגוּפֵי הַתּוֹרָה יֵשׁ פְּנִימִיּוֹת, שֶׁהֵם רְזִי הַתּוֹרָה וְהַפּוֹנוֹת שֶׁצָּרִיךְ לְכוֹן בְּכָל מִצְוָה וּמִצְוָה], עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוּ. [וְנִכְתַּב בְּצִדּוֹ, אָמַר הַמַּעֲתִיק: מִשְׁמַע, אוֹתָם שְׂאִינֶם לוֹמְדִים סוּדוֹת הַתּוֹרָה, לֹא עָמְדוּ עַל הַר סִינַי]. וְלִזְמַנָּא דְּאִתִּי, זְמִינִין לְאַסְתַּכְּלָא בְּנִשְׁמַתָּא דְּנִשְׁמַתָּא דְּאֹרִיתָא, [וְלַעֲתִיד לְבוֹא, הֵם עֲתִידִים לְהַסְתַּכֵּל וּלְהַתְּבַוֵּן בְּנִשְׁמָה שֶׁל הַנִּשְׁמָה שֶׁל הַתּוֹרָה, כִּי אַחַר תַּחֲתֵת הַמַּתִּים, עֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְדְרוֹשׁ תּוֹרָה חֲדָשָׁה בְּסוּדוֹת נְעֻלָּמִים, מַה שְׂאִי אֲפָשֵׁר בְּזִמְנֵי הַזֶּה לִידַע מֵהוֹתָהּ] (הַבְּאוּר מֵהַפְּרוּשׁ מֵתוֹק מִדְּבַשׁ).

וְכֵן כָּתַב הַרְבֵּה הַמְּקַבֵּל הָאֱלֹקִי הַגָּאוֹן הַצְּדִיק רַבֵּי יְהוּדָה פְּתִיָּה (יְאוּדָה מִשֵּׁה יְשׁוּעָה פְּתִיָּה) זְכָר צְדִיק לְבִרְכָּהּ, אֲשֶׁר הִרְשִׁב "זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ הַתְּגִלָּה [בַּחֲלוּם לְרַבֵּי אַבְרָהָם עֲדָס זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ] וְזָרְזוּ וּבִקֵּשׁ שְׂיֻדְפִּיס אֶת סִפְרוֹ יִין הַרְקַח שֶׁעַל הָאֲדָרוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת. וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וְנִרְאָה לִי כְּבְאוּר כְּוַנְתָּו כִּי בַתְּחִלָּה כְּשִׁיִּצְאוּ יִשְׂרָאֵל לְקִרְאֵת הָאֱלֹקִים הָיוּ מִתְּיַצְבִּים בַּתְּחִתִּית הָהָר וְאַחַר כֵּן נֶאֱמַר: "וַיִּרְא הָעַם וַיִּנְעוּ וַיַּעֲמְדוּ מֵרַחֵק", כִּי הָיוּ יִרְאִים, פֶּן תֹּאכְלֶם הָאֵשׁ הַגְּדוּלָּה הַזֹּאת וַיָּמוּתוּ. וְהָיָה מִקְצַת הָעַם שֶׁהָיוּ שְׂשִׁים וְשִׁמְחִים לְקִרְאֵת הַשְּׂכִינָה וְלֹא רָצוּ לָזוּז מִמְּקוֹמָם הִרְאִשׁוֹן לְעַמֵּד מֵרַחֵק אֲפִילוּ אִם יָמוּתוּ מִמֶּשׁ, וְעֲלֵיהֶם הוּא מַה שֶׁכְּתוּב בַּזֶּהר הַנִּזְכָּר "אֵינּוֹן דְּקִיִּימוּ בְּטוֹרָא דְּסִינַי", כְּלוֹמֵר הַמִּשְׁרָח בַּעֲמוּד ל

סֵפֶר מִזְבַּח הַרְבִּים בְּהַלְכָתָהּ

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שְׁנַת תש"ס
גודל מעלת שְׁכַר המִזְבַּח את הרבים
מש"ס, זוהר הקדוש ספרי קבלה ומדור שיים, ספרי מוסר ועוד, ובכלל זה מי שְׁמַדְפִּים ספרים להזְהִיר אֶת
הרבים, או שְׁנוֹתוֹן כֶּסֶף לְהַדְפִּים

פֶּרֶק ו' א

עסקני ציבור, פרנסי הדור, אופן הנהגתם עם הציבור, מי הם הראויים להמנות פרנס על הציבור, גדולתם, מעלתם, שכרן, עונשן, סיועם. עפ"י דברי חז"ל וכל העוסקים עם הציבור יהיו עוסקים עמהם לשם שמים, שזכות אבותם מסייעתם. וצדקתם עומדת לעד (משנה אבות פ"ב)

כל פרנס שמטיל אימה יתירה על הציבור שלא לשם שמים הוא ככל פושעי ישראל בגופן שיורד לגיהנום לדורי דורות

א. וכל העוסקים עם הצבור. תניא ב"ש אומרים שלשה כיתות ליום הדין וכו' אבל המינין ושנתנו חתיתם בארץ החיים יורדין לגיהנם ונדונין בה לדורי דורות וכו' אמר רב חסדא זה פרנס המטיל אימה יתירה על הצבור שלא לשם שמים. (ר"ה יז.)

כל פרנס שמטיל אימה יתירה על הציבור שלא לשם שמים אינו רואה בן תלמיד חכם

אמר רב יהודה אמר רב כל פרנס שמטיל אימה יתירה על הצבור שלא לשם שמים אינו רואה בן תלמיד חכם שנאמר (איוב ל"ז) לכן יראוהו אנשים לא יראה כל חכמי לב. (ראש השנה דף יז., ועיין ספר חסידים סימן קמ"ה)

פרנס המתגאה על הציבור בחינם הקדוש ברוך הוא בוכה עליו בכל יום **ב.** תנו רבנן שלשה דברים הקדוש ברוך הוא בוכה עליהם בכל יום על מי שאפשר לעסוק בתורה ואינו עוסק ועל מי שאי אפשר לו לעסוק בתורה ועוסק ועל פרנס המתגאה על הצבור בחנם. (חגיגה ה)

הערות

בו. נוהג עליהם שררה ואינו עומד עליהם בשעת דחקם.

פרנס המתגאה על הציבור בחינם אין הדעת סובלתו

ד. ארבעה אין הדעת סובלתן אלו הן: דל גאה, עשיר מכחש, זקן מנאף,
ופרנס המתגאה על הצבור בחנם ויש אומרים וכו' כח. (פסחים קיג)

אזהרה לדיין שיסבול את הציבור כאומן הסובל את היונק

ה. "ואצוה את שופטיכם (דברים א) בעת ההיא וכתיב "ואצוה אתכם בעת
ההיא". אמר רבי אלעזר א"ר שמלאי אזהרה לצבור שתהא אימת דיין
עליהם ואזהרה לדיין שיסבול את הצבור עד כמה אמר רבי חנין ואי תימא
רבי שבתאי (במדבר יא) "כאשר ישא האומן את היונק". (סנהדרין ח)

ההנהגה הרבנית לא ניתנה כדי לשרור על הציבור, רק לעמוד
ולשרתם

ו. כי הא דרבן גמליאל וכו' נתן דעתו להושיב את ר' יוחנן בן גודגדא
ורבי אלעזר חסמא בראש, כשעלה ליבשה שלח להם ולא באו, חזר
ושלח להם ובאו, אמר להם כמדומין אתם ששררות אני נותן לכם, עבדות
אני נותן לכם, שנאמר (מלכים א' י"ב) "וידברו אליו לאמר אם היום תהיה
עבד לעם הזה". (הוריות י)

הערות

כז. שאפילו הן עצמן מתחרטין לאחר זמן ונבזים בעיני עצמן.
כח. עיין הפירוש לעיל.

המשך יבא

המשך דרכי הזוהר מעמוד כח

ולא נעו ועמדו מרחוק אלא עמדו בטורא דסיני מתחלה ועד סוף, לכן הם
זוכים לחכמת האמת. ואותן הנשמות אשר נעו עם העם ועמדו מרחוק, פן
הם עושים גם עתה שנסיים ועומדים מרחוק לחכמת האמת, מיראתם פן
תאכלם האש הגדולה הזאת.

המשך הדרשה בחוברת הבאה

אגרות הזהר

בו נקבצו חלק ממכתבי ברכה עדיד וחזק שנתקבלו במערכת מפעל הזהר העולמי מהתרשמותם של גדולי וחכמי דורנו ובני תורה נכבדים לומדי זהר הקדוש ותכנון אור מבהיק על התועלת הגדולה של התעוררות בלמוד ספר הזהר הקדוש בכל קצוות תבל לזקנים עם נערים

בסיעתא דשמאי. יום שלישי לסדר ואברהם זקן בא בימים וה' ברוך את אברהם בכל, שנת "770", שנת "ביאת משיח" (עם הפולל).

לכבוד הרבנים החשובים עורכי העלון "אור הזהר" שיחיו, שלומכם יסגא ויפרח בטוב ובנעימים.

ברצוני לספר לכם עובדא מענינת,

אשר סבירנו כי תהיה לתועלת,

מצפיחית בדבש מתקנת ממש מטעמת,

מעשה מהיהודים בתימן מפארת.

לאחרונה יצא לנו להפגש עם יהודים צדיקים עובדי השם באמת ובתמים מתימן, אשר עלו לארץ הקדושה תובב"א מתימן יצ"ו בחדש איר שנת תשי"ד.

וספרו לנו דברים נפלאים, מזהב ומפז נחמדים,

מה יפים ומבהיקים, על כל שומעם חביבים,

על הזהר הקדוש ספורים, כאור החמה מזהירים,

את קדשת הזהר מפליאים, בקשוטי כלה מקשטים,

כמה וכמה שעות למוזדים, בשבת קדשנו לומדים,

ובהכנסת הזהר לבתים, כבהכנסת ספר תורה שמחים,

לזהר הקדוש פרכת משימים, ובזכות רשב"י מבקשים,

וכן הלאה כפי שתקראו ברננים.

ונספר בפרוט את ששמענו מהם דברים נפלאים המלהיבים כל שומעיהם.

בכל שבת ושבת לפני הבדלה, כל אחד ואחד היה בבית הכנסת ולומד שנים ושלושה שעות בזהר הקדוש. וכן בחצות הלילה כל העיר הולכים לבית המדרש

ללמד את הזהר. ולא היה אחד מבני העיר אשר בטל את הלמוזדים האלה בזהר הקדוש, אלא כלם, כל בני העיר למגדולם ועד קטנם הולכים אל בית המדרש

ולומדים בספר הזהר הקדוש. ותמיד היה לב הקיסר שם לטוב על כל היהודים,

וְנָטָה לָהֶם רֹב חֶסֶד, וְנָחוּ בְהִשְׁקֵט וְשִׁלוֹה עַל אַדְמַתָּם מֵאִין מִפְרִיעַ וְאוֹיֵב.
(וְרַק בַּעֲוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים בְּשָׁנִים הָאֲחֵרוֹנוֹת נִתְבַטַּל לְמוֹד זֶה, וּמֵאֵז הַחֲלוּ צָרוֹת צָרוֹת מֵהַמוֹשְׁלִים שָׁם יִמַּח שָׁמָּם וּמֵהַפּוֹרְעִים הַשְּׂכָנִים הָעֲרָבִים יִמַּח שָׁמָּם שִׁם רְשָׁעִים יִרְקֵב, אֲךָ עַד אַז לֹא הָיָה שׁוּם צָרוֹת וְהַחַיִּים הַתְּהַלְכוּ עַל מִי מְנוּחוֹת בְּלֹא פֶחַד וּבְלֹא אֲנָחָה).

וְזָכוּ תוֹשְׁבֵי הָעִיר הַזֹּאת לַעֲלוֹת תְּהִלָּה לְקַל לְאָרֶץ הַקְּדוֹשׁ, וְאִף הַזְּקֵנִים הַמִּפְלָגִים שָׂבָהָם נִתְבָּרְכוּ בְּאַרְיֵכוֹת יָמִים מִפְּלֶגֶה יֵקֵב לְמוֹדָם הַקְּבוֹעַ בְּזֵהֵר הַקְּדוֹשׁ, וְהֵם חַיִּים וְקַיָּמִים וּמְמַשִּׁיכִים אֶת הַלְמוּדִים הָאֵלֶּה כָּאֵן בְּמָקוֹם מוֹשְׁבָם בְּאָרֶץ הַקְּדוֹשׁ. וּבַעֲת הַכְּנֻסָּת סִפֵּר הַזֵּהֵר הַקְּדוֹשׁ אֶל הַבַּיִת עוֹשִׂים שְׂמָחָה גְדוֹלָה כְּבַהֲכַנְסַת סִפֵּר תוֹרָה, וּמִיַּחְדִּים אַרְוֹן עֲבוּר הַזֵּהֵר הַקְּדוֹשׁ וּמַעֲטָרִים אוֹתוֹ מִבְּחוּץ בְּפִרְכַּת נֶאֱחָה כְּפִי שְׂמַעֲטָרִים לְאַרְוֹן הַקְּדוֹשׁ.

וְתַמִּיד הַנָּשִׁים אוֹמְרוֹת עַל כָּל דְּבַר יְשׁוּעָה שֶׁיְהִיָּה בְּזִכּוֹת הַרְשָׁב"י, וּכְשִׁיּוֹצְאִים לְדַרְוֹ נוֹשְׁקִים אֶת הַפִּרְכַּת שֶׁל אַרְוֹן הַזֵּהֵר הַקְּדוֹשׁ וּמִתְפַּלְלִים וְאוֹמְרִים בְּזִכּוֹת הַרְשָׁב"י. [וְכִמוֹ כֵּן הָיָה בְּמֵרוֹק].

וְרַבִּם הָרַב הַצַּדִּיק שְׁלִיט"א אָמַר, שֶׁבְּזִכּוֹת הַלְמוּד הַזֵּהֵר שְׁעוּדָם מִמְּשִׁיכִים בְּזֶה כָּאֵן וְכַנ"ל, כְּמַעַט וְלֹא הָיָה שׁוּם נִפְגָּעִים בְּהַמְלַחְמָה הָאֲחֵרוֹנָה.

וְיֵהָא רַעְוָא (וְיֵהָי רַצוֹן) מִן קָדָם עֲתִיקָא קַדִּישָׁא דְכָל קַדִּישֵׁין טְמִירָא דְכָל טְמִירִין סְתִימָא דְכוּלָּא, דִּיתְמַשׁוּ מִן קָדָם עֲתִיקָא קַדִּישָׁא דְכָל קַדִּישֵׁין טְמִירָא דְכָל טְמִירִין סְתִימָא דְכוּלָּא רַעוּתָא (רַצוֹן) חֲנָא וְחֶסֶדָא (חוֹ וְחֶסֶד) וְרַחֲמֵי (רַחֲמִים) בְּנִהִירוֹ עֲלֵאָה וּבְרַעוּתָא וְחִידוֹ (שְׂמָחָה) עָלֵי וְעַל כָּל בְּנֵי בֵּיתִי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל. וְיִתְיַחְדוּ הַדּוּדִים, וְתִהְיֶה כְּבַר קוֹץ הַגָּאֵלָה בְּרַחֲמִים רַבִּים, וְעֵתָה שְׂכַבְרֵי נְפֻצוֹ הַמַּעֲיָנוֹת חוּצָה הָרִי זֶה כְּבַר עַת הַגָּאֵלָה, וְיֵהָי רַצוֹן שֶׁיִּתְגַּלֶּה כְּבַר מְשִׁיחַ צְדִיקָנוּ וְיִגְאָלְנוּ גְאֵלָה שְׁלֵמָה בְּרַחֲמִים רַבִּים, אֲפִלּוּ לְמִטָּה מַעֲשָׂרָה טַפְחִים בְּקֶרוֹב מִמֶּשׁ.

ש. ז. כ. אֲשַׁקְלוֹן יצ"ו

